

Απ' Ολα

Το σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τμήμα Έγγραφής Έξαμήνου

Διά την Τουρκίαν

Γρ. 10

το έξωτερικόν

Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Γαλατά, Πεντηπόζαρον, Σααταή Χαν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Το φιλόν άπανταχού του Κράτους παρ. 20.

Το «Απ' Ολα» έκτυπούται

εις 10.000 αντίτυπα.

ΟΙ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΑΥΤΗΝ ΣΤΕΦΟΜΕΝΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η Α. Μ. η βασίλισσα Μαρία.

Η Α. Μ. ο βασιλεύς Γεώργιος ο Ε΄.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΟΙ ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ

Εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Χριστὸς μὲ τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ εὐθυτέραν γλῶσσαν ἀναφέρει ποῖοι εἶναι οἱ ἐκλεκτοί, τοὺς ὁποίους θέλει ἀρνηθῆ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς. Διδάσκει ὅτι ἡ πρώτη χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀνιδιοτέλεια, συνοδευμένη μὲ τὸ θάρρος τῆς πεποιθήσεως καὶ μὲ τὴν ἐγκαρτέησιν, τέλος δὲ προαγγέλλει ὅτι πολλοὶ θὰ φανῶσιν ἀπὸ πρώτων ἔσχατοι καὶ ἀπὸ ἔσχατων πρώτοι.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Σωτῆρος εἶναι πολῦτιμοι πάντοτε μὲν, ἰδιαίτατα ὅμως σήμερον δι' ἡμᾶς. Δι' αὐτῶν μίαν ἀκόμη φοράν μανθάνομεν ὅτι εἴμεθα ὅλοι ἔργα τῶν χειρῶν μας καὶ ὅτι μόνον ἀναλόγως ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θὰ πράξωμεν, ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιδείξωμεν, ἀναλόγως τῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐκδηλώσωμεν, θέλομεν τύχει ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ποθητῆς εὐδαιμονίας καὶ ζηλευτῆς μακαριότητος.

Εἰς τὸν αἰῶνα τῆς σημερινῆς ὑλιστικότητος, εἰς τὸν αἰῶνα τῶν ἀτομικιστικῶν συμπεφορντῶν, πιθανὸν παρόμοιαι γνῶμαι νὰ ἐπισπῶσι τὸ μεϊδίωμα τῆς ἀμφιβολίας καὶ τὴν δυσπιστίαν αὐτῆν. Ἐν τούτοις δὲν ἐπιτεταί ἐκ τούτου ὅτι εἶναι καὶ γνῶμαι σαθεαὶ καὶ ἀστήρικτοι. Ἄλλως τε, ποῖος ποτὲ θέλει ἀρνηθῆ τὴν ἀλήθειαν τοῦ γεγονότος, ἀλήθειαν στηριζομένην ἐπὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, ὅτι μόνον ἐπὶ τῆς σώφρονος ἐμμονῆς εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων, μόνον ἐπὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν γενναίων ἔργων μας δύναται νὰ οἰκοδομηθῆ ἡ ἔθνικὴ εὐδαιμονία, ἡ ποθητὴ ἐκ τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσις;

Ἄς μὴ ἐπερειδῶμεθα ἐπὶ οὐδενὸς ἄλλου, ἄς μὴ ζητῶμεν νὰ οἰκοδομήσωμεν ἐπὶ ἐπισηφῶν θεμελίων· ὅπουδήποτε ἄλλου ἐκτὸς τῶν ἀρετῶν ἡμῶν τῶν ἰδίων καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ στηρίξωμεν τὸ μέλλον μας, πάντοτε θὰ τὸ στηρίξωμεν κακῶς, μὲ κίνδυνον διαρκῆ νὰ ἴδωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἔσχατους ἀντὶ πρώτων, δυστυχεῖς καὶ ἀθλίους ἀντὶ εὐτυχῶν.

Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς λόγους, ἄς ἀποσκορακίσωμεν τὴν πατραγαθίαν καὶ τὴν οἴησιν, ἄς συναισθανθῶμεν καλῶς τὴν θέσιν μας καὶ ἄς ἀναλάβωμεν τὸν σταυρὸν τῶν ἔθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων. Εἶναι βαρὺς; εἶναι ἐπώδυνος; Ὁ φόβος καὶ ἡ δειλία μας, ἡ ἀτομικιστικότης καὶ ἡ ἰδιοτέλεια θὰ τὸν καταστήσωσι περισσώτερον βαρὺν καὶ δυσβάστακτον. Ἄς ἀποβάλωμεν τὰ ἐλαττώματα, ἄς ὀπλισθῶμεν μὲ θάρρος καὶ ἀντοχήν, ἄς ἐνωθῶμεν ὅλοι περὶ τὸν σταυρὸν. Τότε θὰ ἴδωμεν ὅτι δὲν ἦτο τόσο ἐπώδυνος, ὅσον τὸν ἐφανταζόμεθα, ἀλλὰ τοῖναντίον γλυκὺς καὶ σωτήριος, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ὅ,τι ποθοῦμεν, νὰ καταστῶμεν δὲ πρώτοι ἀντὶ ἔσχατων.

Τὸ ταξείδιον τοῦ Σουλτάνου ἐξακολουθεῖ. Μέχρι σήμερον ὁ Ἄναξ ἐπεσκέφθη τὴν Θεσσαλονίκην, τὰ Σκόπια καὶ τὴν Πριστιναν. Αἱ ἐκ τῶν μερῶν τούτων τηλεγραφικαὶ πληροφορίες περιγράφουσι μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὸν ἐξαλλὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν θερμὴν ἀγάπην, μεθ' ἧς ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ αὐτόθι κατοικοῦντος πληθυσμοῦ ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος, ὅστις διὰ τῆς μελιχλιότητός Του καὶ τῆς γενναιοδωρίας Του μεγάλως συνεκίνησε τοὺς ὑπηκόους Του.

Τὸ ταξείδιον τοῦτο ἦτο εὐτυχὲς καὶ κατὰ τοῦτο: Γλυκὺ πνεῦμα ἐπιεικειᾶς καὶ μεγαθυρίας ἀγαστῆς ἐπέπνευσε κατ' αὐτό. Εἰς τοὺς Ἄλβανούς ἐπαναστάτας ἐκηρύχθη ἀνακωχὴ ἀπὸ πάσης ἐχθροπραξίας καὶ ἀπὸ τῆς πεδιᾶδος τῆς Πριστινας· θ' ἀκουσθῆ ἐκ τῶν αὐτοκρατορικῶν χειλέων ἡ γενικὴ ἀμνηστία πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν διὰ τῶν ὀπλῶν νὰ ὑπερασπίσωσι τὰς ἔθνικὰς τῶν παραδόσεις.

Χαιρετῶμεν γηθοσύνως τὴν νέαν ταύτην τροπήν, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅση οἱ Ἄλβανοί, πάντες γνωρίζουσι τοῦτο, ἂν ἐπνευστήσαν, ἔπραξαν τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἀποκεντρωτικῶν λόγων, ἀλλὰ πρὸς βελτιώσιν τῆς ἑαυτῶν θέσεως. Οἱ Ἄλβανοί εἶναι εὐγενὲς ἔθνος, χειραφετούμενον δὲ καταλλήλως θέλει καταστή μέγας παράγων τῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος.

Αἱ ἐξ Ἀνατολῆς εἰδήσεις δὲν εἶναι εὐχάριστοι. Αἱ ἀρμενικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰς ἡμέρας ταύτας εἰδήσεις διαφόρων καταπίεσεων τοῦ ἐν Ἀρμενίᾳ πληθυσμοῦ ὑπὸ τῶν Κούρδων καὶ αὐτῶν τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ἐπικαλοῦνται δὲ ὑπὲρ τῶν καταδυναστευομένων τὴν κυβερνητικὴν ἐπέμβασιν. Ἡ Κυβέρνησις ἔχει ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ ἐνεργήσῃ, πρὸς τοῦτο δὲ ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ τὸν διοικητὴν τοῦ Μούσ, κατηγορούμενον ἐπὶ μεροληψίᾳ.

Τὰ ἐπεισόδια, ἅτινα συνέδησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὰ ἑλληνοτουρκικὰ σύνορα, καὶ πρὸ πάντων τὸ τελευταῖον ἐξ αὐτῶν, συιετέλεσαν εἰς ἔντασιν τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων. Ὁ ἐν Ἀθήναις ἐπιτετραμμένος τῆς Τουρκίας προέδῃ παρὰ τῷ Ἑλληνι ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς διαδήματα. Ὡς γνωστὸν, ἡ μὲν Ἑλλάς ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην τοῦ φρικτοῦ ἐπεισοδίου εἰς τοὺς Τούρκους στρατιώτας, ἐνῶ ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις εἰς τοὺς εὐζώνους.

Ἐξ Ἑλλάδος ἀγγέλλεται ὅτι ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» τὸ ἀναθεωρηθὲν Σύνταγμα μεθ' ὄλων τῶν προσθέτων μεταβατικῶν διατάξεων, αἵτινες τίθενται ἐν ἰσχύϊ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μεγάλη κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπή, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Στράτου, παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὅπως ἀναγγείλῃ τὴν λήξιν τοῦ ἀναθεωρητικοῦ ἔργου. Ἀντηλλάγησαν λόγοι θερμοί, τοῦ βασιλέως χαρακτηρισθέντος τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ συντάγματος ὡς «ἀπαρχὴν νέου ἔθνικοῦ βίου».

Ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Νεόφυτος ἀνήγειλεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὅτι συνελήφθησαν ὁ ἡγουμένος καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς Μονῆς Σπαρτοῦ ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ ὅτι ἡ Μονὴ ἔμεινε εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὑπηρετῶν.

Κατὰ τὴν Συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης, τὸ πρῶτον ἔλαβε μέρος ὁ ἐσχάτως ἐλθὼν εἰς Βασιλεύσαν διακεκριμένος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Ἰωακείμ, τὸν ὁποῖον προσηγόρευσε ἡ Α. Θ. Π. καταλλήλως.

Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγκνώσθη χθὲς τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Χίου κ. Ἰερωνύμου, ἀγγέλλοντος ὅτι ὁ ἐκεῖ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διαμφισβητεῖ τὸ κύρος τῶν διαθηκῶν καὶ προικοσυμφώνων ἐνεκρίθη νὰ παρατεμφθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὸ Μ. Συμβούλιον διὰ τὰ περαιτέρω.

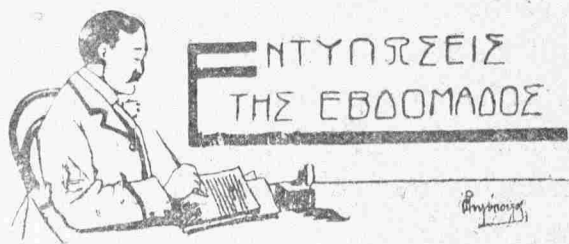
Ἐνεκρίθη ὅπως σταλῆ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐπαναληπτικὸν τακτικόν, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ζητηταί ὅπως ἐπιτραπῆ εἰς τὰ διάφορα Σωματεῖα νὰ μὴ κρατοῦν τὰ βιβλία τούρκιστί, ὡς ἀπητήθη ὑπὸ τῶν Κυβερνητικῶν ἀρχῶν Βιζύης διὰ τὴν αὐτόθι Ἀδελφότητα.

Ἡ Δημογεροντία Οἰνός τῆς ἐπαρχίας Νεοκαισαρείας τηλεγραφικῶς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ὑποδιοικητὴς Ζηλιάρχος μετὰ δού ἑκατοντάρχου καὶ ἱκανῶν στρατιωτῶν, ἐλθόντες εἰς Ἀλιστράτην πρὸς καταδίωξιν δῆθεν τῶν ἀνυπάρκτων ἑλληνικῶν συμμοριῶν, ἐποίησαντο ἔρευναν εἰς τὸ Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ εἰς τὸ οἶκημα τοῦ προκρίτου καὶ ἐφόρου τῶν σχολῶν κ. Γ. Στοῖμένου. Καίτοι δὲ οὐδὲν τὸ ἐνοχοποιητικὸν εἶρον, ἐν τούτοις ἐξηνάγκασαν τὸν ἐν λόγῳ πρόκριτον περὶ καὶ ὑπὸ συνοδείαν χωροφυλάκων νὰ διανύσῃ τὴν μέχρι Ζηλιάρχου τριῶν ὡρῶν ἀπόστασιν καὶ ἐκεῖθεν τὴν μέχρι Σερρών πεντάωρον. Κατὰ τὸν δρόμον καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Διοικητήριον ἐδίωξεν, ὡς δ' ἐκ τῆς ἀσθενικῆς του κράσεως ὑπάρχει φόβος ὅτι θ' ἀποβιώσῃ.

Διὰ γράμματος ἀπὸ τοῦ Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Δεβρών κ. Παρθένιος πληροφορεῖ ὅτι ὁ βοηθὸς αὐτοῦ ἐπίσκοπος κ. Βαρνάβας δὲν παρέδωκεν ἔτι, παρὰ τὴν ἐντολήν τῆς Ἐκκλησίας, τὰς κλειδας τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα Κιρτσόβου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πισιδείας κ. Κωνσταντῖνος ἀγγέλλει ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Ἐμμ. Κρεμυδᾶ προσέφερον ὑπὲρ τῶν Κοινοτήτων Μάκρης καὶ Λεσιβίου, εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς τῶν, δύο οἰκίας, ἐν οἰκόπεδον καὶ 350 εἰκοσάφραγκα. Ἐνεκρίθη ὅπως ἐκφρασθῆ αὐτοῖς ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἀρμένιοι στρατιῶται τοῦ ἐν Ἐλασσῶνι τάγματος διὰ γράμματος αὐτῶν παραπονοῦνται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον διὰ τὰς προσβολὰς καὶ καταπίεσεις, τὰς ὁποίας ὑφίστανται ἐκ μέρους τῶν ἄνωτέρων καὶ συναδέλφων τῶν, ζητούντων ὅπως ἐξιλαμίσωσιν αὐτοὺς καὶ πολλαπλῶς εἰρωνευομένων ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων.

ΤΟ ΣΩΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΛΛΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένοντο εἰς τὸ Βαφεοχώριον τοῦ Βοσπόρου οἱ Δ' Σχολικοὶ ἀγῶνες. Μέσα εἰς τὴν ἀνχηρότητα τοῦ περιβάλλοντος, ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν, κατόπιν τόσης νάρκης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καθυδόμεν, ἀγῶνες ὡς οἱ πρὸ ἐβδομάδος τελεσθέντες, ἀγῶνες συγκεντρώνοντες οὐ μόνον τὸν ἀνθὸν τῆς μαθητιώσης νεολαίας, ἀλλὰ καὶ χιλιάδας ὄλας ἐνδιαφερομένων θεατῶν, ἀποτελοῦσιν ὅσιν πραγματικὴν καὶ γεγονὸς παρήγορον.

Δὲν θὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα τοὺς ἀγῶνας τούτους, οὔτε θὰ διαθέσωμεν τὰς γραμμὰς ταύτας εἰς συγχαρητήρια, δίκαια, ἄλλως τε, καὶ εἰλικρινῆ, τόσον διὰ τὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος, ὅσον καὶ διὰ τὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον, ὅστις ἀνέλαβε τὴν διοργάνωσιν τῆς ὥραίας ταύτης ἐορτῆς. Εἰς περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας δευτέρα γνώμη δὲν ὑπάρχει, νομίζομεν ὅτι εἶναι περιττὰ πάντα ταῦτα. Ἄλλως τε, καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι παρέστησαν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν παρευρέθησαν, εἰς ἓν συμφωνοῦσιν : ὅτι οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐσημείωσαν μίαν ἐπιτυχίαν πρωτοφανῆ.

Σπεύδω νὰ δηλώσω ὅτι εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι διατεθειμένοι νὰ ὑπερθεματίσωσιν εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐαρεσκείας, ἀλλὰ καὶ θὰ μοῦ ἐπιτραπῆ ἐπίσης νὰ δηλώσω, ὅτι οἱ ἀγῶνες οὗτοι δὲν μὲ ἱκανοποίησαν. Δύνανται νὰ ἐπέτυχον λαμπρότητα, ἴσως τὰ ἀποτελέσματά των νὰ ἦσαν ὑπὲρ πάσαν προσδοκίαν καλά, ἴσως τὰ πάντα νὰ διεξήχθησαν ἐν τάξει· ἐν τούτοις κάτι τι μὲ ἀναγκάζει νὰ λυποῦμαι μᾶλλον παρὰ νὰ χαίρω, νὰ σκέπτομαι παρὰ νὰ χειροκροτῶ.

Ἐξηγοῦμαι :

Μεταξὺ ὄλων τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπίκτητα ἔχομεν, εἶναι καὶ μία ἀξιοκατάκριτος ἀδιαφορία, τὴν ὁποίαν τρέφομεν πρὸς τὸ σῶμά μας. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἀγωνιζόμεθα μὲ κάθε τρόπον νὰ παραμελήσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ συντελέσῃ εἰς βελτιώσιν του, εἰς ὑγείαν του, εἰς τὴν ἀληθινὴν εὐεξίαν του. Ὅλος ὁ βίος μας ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ λίκνου τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ μία διηνεκὴς ἀκηδία πρὸς τὸ σῶμά μας, μία βαθμιαία δηλητηρίασις αὐτοῦ. Διατί πράττομεν τοιοῦτοτρόπως; δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅλοι καλῶς ὅτι ἂν ὑπάρχῃ πράγμα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφροντίσαμεν ποτε σχεδόν, τοῦτο εἶναι ἡ εὐεξία τοῦ σώματος, ἡ ἀληθινὴ καὶ ἀρμονικὴ λειτουργία του.

Τὴν γυμναστικὴν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ σωματικοῦ κάλλους, τὴν παρημελήσαμεν τελείως καὶ τὴν ἐνεκλείσαμεν εἰς τὰ σχολεῖα ὡς μάθημα ὑποχρεωτικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μὲ χιλίας προφάσεις καὶ ἀφορμὰς ζητοῦμεν ν' ἀπαλλαγῶμεν.

Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει ἡ περιφρόνησις αὕτη πρὸς τὴν γυμναστικὴν, ὅλος ὁ βίος μας διέρχεται ὑπὸ συνθήκας πολὺ ὀλίγον συντελεστικὰς διὰ τὴν σωματικὴν ὑγείαν. Παιδιά, ἐγκλειόμεθα εἰς σκοτεινὰ δωμάτια, διὰ τῶν παραπετασμάτων τῶν ὁποίων οὐδεμία εἰσέρχεται τοῦ ἡλίου ἀκτίς· ὅταν μεγαλώσωμεν ὀλίγον, ἀρχίζει ἀνισοσκελὴς paίδευσις, διὰ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ σώματα ἀσθενικὰ καὶ μὲ κουρασμένα πνεύματα· ἐρχεται κατόπιν ὁ ἐπόμενος νεανικὸς βίος μὲ τὰς διαφόρους καταχρήσεις τῆς νεωτέρας ζωῆς, αἱ ὁποῖαι δηλητηριάζουσιν ὅσα αἰμοσφαίρια ὑγιῆ ἀπέμειναν.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι παρουσιάζομεν θέαμα ἀνθρώπων ἀσθενικῶν, μὲ ὠχρὰς φυσιογνωμίας, μὲ μυῶνας χαλαροὺς, μὲ βλέμματα ἀπλανῆ, μὲ χαρακτηριστικὰ παραμεμορφωμένα. Ζητοῦμεν εἰς τὰ ὑψηλὰ περιλαίμια καὶ μὲ τὰς βάτας νὰ κρύψωμεν τὴν σωματικὴν καχεξίαν μας, ζητοῦμεν μὲ ψιμμύθια νὰ δώσωμεν εἰς τὰς παρειὰς μας τὸ ὠραῖον χρῶμα τῆς ζωῆς μας, ζητοῦμεν μὲ τὸν στηθόδεσμον νὰ ἐπιδείξωμεν ὠραίας γραμμὰς, αἱ ὁποῖαι δὲν μᾶς ἀνήκουν. Θέλομεν νὰ εἴμεθα ὠραῖοι καὶ ὁμως κάνομεν ὅτι μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τῆς ὠραιότητος· καὶ ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἰδανικὸν κάλλος, μετηλλάξαμεν αὐτὸ καὶ τὸ κατεβιάσαμεν εἰς τὴν σημερινὴν ἀθλίαν πραγματικότητα.

Ἡ λιποσαρκία, ἡ ὠχρότης, ἡ νευρασθενικὴ φυσιογνωμία ἀντικατέστησαν τὰ εὐσταλῆ σώματα, ὅχι πλέον τῆς μεμακρυσμένης ἀρχαιότητος, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς πλησιετέρας ἐποχῆς.

Ἄλλὰ, θὰ ἐρωτήσητε, διατί τότε δὲν ἔμεινα ἱκανοποιημένος μὲ τοὺς προχθεσινοὺς ἀγῶνας; Ἀπλούστατα, διότι οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἐπισημοποιοῦν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν γυμναστικὴν ὡς μάθημα, τὴν περιορίζουν μόνον μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων καὶ τὴν μεταβάλλουν εἰς ἐπιδεικτικὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος θὰ λαμβάνωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσωμεν.

Ὅχι, ἡ γυμναστικὴ πρέπει ν' ἀποτελέσῃ μέρος τῶν κυρίων ἀσχολιῶν τῆς ζωῆς μας, πρέπει ν' ἀρχίξῃ ἀπὸ τῆς μικροτέρας δυνατῆς ἡλικίας καὶ νὰ τελειόνη εἰς βαθύτατον γῆρας. Ὅπως τὸ κοινὸν πλύσιμον τοῦ προσώπου, τὸ φαγητόν, τέλος, αὐτὸ εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐσκέφθημεν κἂν ν' ἀποφύγωμεν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ γυμναστικὴ πρέπει ν' ἀποτελέσῃ κάτι ἀναπόσπαστον τοῦ βίου μας.

Δὲν ζητῶ νὰ γίνωμεν ἀθληταί, οὔτε Κρο-

τωνιάται, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀνέχομαι τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν κακὴ ἀγωγή καὶ μονομερὴς ἀντίληψις μᾶς ἔφερον.

Ἴδου διατί δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἀγῶνες, διότι τοιοῦτοτρόπως γινόμενοι παρέχουσι τὴν ἀφορμὴν νὰ χειροκροτῶμεν πράγμα κοινόν, τὸ ὁποῖον ἡ ἀκηδία μας μόνον κατέστησεν ἐξαιρετικόν καὶ σπάνιον.

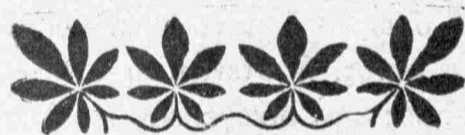
Ἐσκέφθητέ ποτε νὰ χειροκροτήσητε κάποιον, διότι τρώγει ἢ διότι καθαρίζει τὸ πρόσωπόν του; διανοήθητε καμμίαν φορὰν νὰ στεφανώσητε κανένα διότι ἐνδύεται; Ὅχι βέβαια, διότι τοῦτο θὰ ἦτο κωμικόν. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν πρέπει νὰ θεωρῶμεν ἐξίσου κωμικὸν νὰ χειροκροτῶμεν καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν μερικὰς ὥρας τῆς ἡμέρας διὰ νὰ κινήσωσι τοὺς μυῶνάς των καὶ νὰ πληρώσωσι τοὺς πνεύμονάς των μὲ ὀξυγόνον.

Ἴσως μοῦ φέρει τις παράδειγμα τοὺς ἀρχαίους ἀγῶνας. Δέχομαι τὴν παρατήρησίν του, ἀλλ' ἀντιπαρατηρῶ ὅτι οἱ ἀγῶνες ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν πλέον ἀγῶνες ἐπιδεικτικῆς γυμναστικῆς, ἀλλ' ἀγῶνες ῥώμης, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεδεικνύοντο ὄχι πλέον σώματα ὑγιῆ μόνον ἢ γυμνασμένα, ἀλλὰ σώματα μὲ ὑπέροχον καὶ μοναδικὴν ἀξίαν, μὲ προτερήματα δυσεύρετα καὶ δυσαπόκτητα.

Οἱ ἀγῶνες τοῦ Βαφεοχωρίου εἶναι καλοὶ ἂν χρησιμεύσουν διὰ νὰ ἐξυπνήσουν μέσα εἰς τὴν καρδίαν ὄλων μας τὸν πόθον τῆς γυμναστικῆς, τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀληθινοῦ σωματικοῦ κάλλους. Ἄν μείνωσιν ὁμως ἄνευ γενικωτέρας ἐπιδράσεως, εἶναι τελείως ἄχρηστοι καὶ ἀνωφελεῖς.

Θ. Κ. Μ.

Ἡ ἘΛΠΙΣ

Μὲ ῥώτησαν : Τί εἶνε πειὸ γλυκὸ
Ἄκομη κι' ἀπ' τῆς μάνας μας τὸ γάλα,
Κι' ἀπ' τῆς ἀγάπης τᾶγραφο φιλί,
Κι' ἀπ' τῆς ὑγείας τὰ δῶρα τὰ μεγάλα;

Γλυκύτερο ἀπ' τὴν ὄψι μορφονιάς,
Ἄπ' τοῦρανοῦ τὸ γαλαζένιο χρῶμα,
Τὸν ὕπνο ποῦ κοιμίζει τοὺς καῦμοὺς,
Γλυκύτερο κι' ἀπ' τὴ ζωὴ ἀκόμα;

Κ' ἐγώ, ποῦ κάθε πίκρα καὶ χαρὰ
Δοκίμασα ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον κ' εἶδα,
Τοὺς εἶπα, πῶς γλυκύτερο ἔς τὴ γῆ
Δὲν γνώρισα οὐτ' ἔχει ἀπ' τὴν ἐλπίδα.

Σάμος **ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ**

Ο ΟΙΚΟΣ

§ 1.

'Ο οἶκος ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

ΕΙΝΕ ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι, ἐνῶς τὰ ἐπίλοιπα ζῶα χρειάζονται ὀλίγιστον χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ συμπληρωθῶσι σωματικῶς καὶ καταστῶσιν αὐτάρκη πρὸς αὐτοσυντηρησίαν, μόνος ὁ ἄνθρωπος, γυμνός, ἀσθενής καὶ ἄοπλος ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς μητρὸς του λήπτων, χρήζει βοηθειῶν πολυχρονίων καὶ πολυειδῶν, μέχρις ὅτου βαδίσῃ ἰδίαις δυνάμεσι τὴν ὁδὸν αὐτοῦ. Ὁ κύων, ἡ γαλῆ, ὁ ἵππος, ὁ βοῦς, τὰ ὄγκωδέστερα τῶν τετραπόδων, ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἀποσπῶνται ἀπὸ τῶν μητρικῶν κόλπων, μετὰ τριετίαν δὲ ἢ τετραετίαν τὸ ἀνάστημά των προσλαμβάνει τὴν τελειότεραν τοῦ ἀνάπτυξιν. Ὁ ἄνθρωπος τετραετὴς τυγχάνει καθ' ὅλοκληρίαν ἀνίκανος νὰ φροντίσῃ περὶ ἑαυτοῦ, μόλις δὲ εἰς τετράκις τοσοῦτον διάστημα θ' ἀποκτήσῃ διαστάσεις ἱκανάς, ὅπως τῷ ἐπιτρέψωσι τὴν χειραφέτησιν ἀπὸ τῶν φροντιστῶν αὐτοῦ.

Τίς ὁ λόγος τῆς τοιαύτης βραδυτάτης ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου, ἢ Φυσιολογία δὲν μᾶς διδάσκει. Ἄλλ' ἂν ἀγνοοῦμεν τὸν φυσικὸν λόγον, γνωρίζομεν ὅμως — ἢ μαντεύομεν — τὸν ἠθικόν· καὶ εἶνε οὗτος, ἡ στενωπότης τοῦ ἀνθρώπου σχέσις πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἡ ἀμοιβαία προϋπόθεσις, ἣν ἔχει τὸ ἓν διὰ τὸ ἄλλο. Παρὰ τοῖς ζῴοις δὲν ὑφίσταται ἠθικότερος προορισμός, ἀπαιτῶν προπαρασκευὴν ἐπιμεμημένην ἐν ἐπὶ τούτῳ ἰδρύματι· καὶ διὰ τοῦτο συναγελασμός βραχυχρόνιος ἀρκεῖ ὅπως διαωρίζεται τὸ εἶδος των. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶνε τι εὐγενέστερον καὶ δεῖται ἀναντιρρήτως μακροτέρας καὶ λεπτοτέρας ἐπιστάσεως, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Δημιουργὸς ἠκολούθησε τὸν οἶκον, συμπλήρωμα ἀναπόσπαστον τῶν ἀπαρχῶν τῆς ζωῆς. Ἐκαστον κενὸν ἐν τῇ πλάσει παραπέμπει ἡμᾶς εἰς ἀνάλογον πλήρωσιν. Ἐκαστον ὁστέϊνον κοίλωμα προϋποθέτει τὴν κατάλληλον μόρφωσιν καὶ συνάρθρωσίν του. Ἡ δὲ μακροχρόνιος ἡμῶν ἐξάρτησις καὶ ἡ πρὸς αὐτοζοφίαν πολυετὴς ἀνικανότης, συνδέει ἡμᾶς οὕτως ἀδιασπᾶστος πρὸς τὴν οἰκογένειαν, ὥστε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀτελής, ἀσυμπλήρωτος, κεκολοβωμένος, ἐξηρθρωμένος νὰ προβᾷ ὁ βίος μας ἄνευ αὐτῆς. Παιδιά, σχόντα τὸ ἀτύχημα ν' ἀπορφανισθῶσιν ἐνωρίς, παριστάνουν τὸ οἰκτρότερον θέαμα. Πᾶς τις ἐννοεῖ, προσβλέπων πρὸς τὴν γλωμὴν των

ἄσπιν, ὅτι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν δίνην τοῦ κόσμου πρόωρα, καὶ χωρὶς νὰ προφθάσουν νὰ τρανωθῶσι μέσα εἰς τὴν γάστραν τοῦ μητρικοῦ φίλτρου καὶ τῆς πατρικῆς προστασίας. Ἄφ' ἑτέρου ἀποτελεσματικωτέρα διοργανώσις τῶν βρεφοκομείων καὶ ἐκθετοκομείων μας εἶνε μόνη ἐκείνη, ἣτις ἀπομμεῖται, ὅσον οἶόν τε, τὴν σφαῖραν τὴν καθαρῶς οἰκογενειακῆν.

Ὁ οἶκος ἄρα εἶνε θεῖον δημιούργημα, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἢ φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶνε στολισμὸς ἐπείσακτος τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν εἶνε κατάστημα, τὸ ὁποῖον ἐφευρέθη ἢ ἀνθρωπίνῃ προοδευτικότητι, ὡς ἡ σχολή, τὸ θέατρον ἢ τὸ φθισιατρεῖον. Εἶνε ἴδρυμα συνεμφανισθὲν μετὰ τὴν πρώτην τοῦ πρώτου ζεύγους οἰκοδομήν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ προήλθον εἰς τὸ μέσον κατὰ τὰς Γραφὰς δι' ἀμέσου δημιουργίας. Τὸ λοιπὸν πολύκλωνον γένος συνεχίζει τὴν ἄλυσίν του διὰ τῆς ἀλληλοδιαδόχου γεννήσεως. Ἡ Πολιτεία δὲν ὑπῆρξε πάντοτε ὡς σήμερον ἔχει. Ἡ ὀργανωμένη θρησκευτικὴ κοινότης (δὲν λέγω ἢ *θρησκεία*, ἕτερον ἐκάτερον) ὁμοίως ἀπῆρθε χρόνον διὰ νὰ μορφωθῇ. Ἄλλ' ἡ οἰκογένεια ὑπῆρξεν ἀρχαιότερα καὶ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς θρησκευτικῆς κοινότητος, ἃς ἐξ ἑαυτῆς ἐξεκόλασεν ἐν τῇ ροῇ τῶν ἐτῶν καὶ ἐν ἑαυτῇ προηγουμένως σπερματικῶς συνετήρησε, διότι ἐστάθη ἰσόχρονος μετὰ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν εἰσεύρω πόσης σοβαρότητος ἔχεται μία καινοφανὴς ἐπιστημονικὴ ἰδέα, καθ' ἣν πέραν τῶν πατριαρχικῶν χρόνων καὶ πολὺ πρὸ αὐτῶν προὐκλήθησαν οἱ «μητριαρχικοί», οἱ τὴν πρώτην ἡλικίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σημειώσαντες, καθ' οὓς τὸ σκῆπτρον τῆς ἐξουσίας ἦτο εἰς τῆς μητρὸς καὶ οὐχὶ τοῦ πατρὸς τὰς χεῖρας, ὡς δεικνύται — διατείνονται — ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων, ὅπου αἱ παλαιότεραι θεότητες εἶνε θήλειαι. Ἄλλ' ὅπως ποτ' ἂν ἦ, εἴτε πατριαρχίαν εἴτε μητριαρχίαν ἐπιγράψωμεν τὰς πρώτας σελίδας τῆς ἱστορίας, τί ἄλλο καὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα λέξις δηλοῖ, παρὰ τὸν οἶκον καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ συνημμένην πατρότητα καὶ μητρότητα;

§ 2.

'Ο οἶκος καὶ τὸ ἄτομον.

Ἡ ἀδιαφιλονείκητος ὑπεροχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπὲρ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν τῇ σωματικῇ ὑφῇ καὶ ταῖς πνευματικαῖς λειτουργίαις, προσδίδει καὶ εἰς τὸν οἶκον τὴν ἐμπρέπουσαν εὐγένειαν. Ὁ οἶκος εἶνε ἀνώτερος τοῦ σταύλου. Ὁ σταῦλος ἔχει περιεχόμενον καθαρῶς ὑλικὸν καὶ σαρκικόν. Ὁ οἶκος μαζὶ μετὰ τὴν ὕλην θεραπεύει καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸν σταῦλον διέπει τὸ ἐνστικτικὸν καὶ ὁ φυσικὸς νόμος. Ἐν τῷ οἴκῳ νόμος φυσικὸς καὶ νόμος ἠθικὸς, νόμος ἀνάγκης καὶ νόμος ἐλευθερίας συνυπάρχουν καὶ συναρμονίζονται. Ἐντὸς τοῦ οἴκου βεβαίως

πρώτιστα καὶ μάλιστα συλλαμβάνεται καὶ γεννᾶται καὶ ἀποτίθεται καὶ στεγάζεται τὸ ἄτομον· ἐδῶ σπαργανόνοται· ἐδῶ γαλουχεῖται· ἐδῶ λιχνίζεται καὶ ἀποκοιμίζεται εἰς θεομᾶς ἀγκάλας· ἐδῶ δέχεται τὰς πρώτας θωπείας καὶ χύνει τὰ πρώτα δάκρυα· ἐδῶ μανθάνει νὰ σῦρεται τετραποδῆτι τὸ κατ' ἀρχάς, πρὶν ἢ ὀρθώσῃ εὐκίνητα τὰ μέλη πρὸς τὰ ἄνω· ἐδῶ μετέχει κοινῆς τραπέζης· ἐδῶ παρὰ τὴν σπινθηροβολοῦσαν ἐστίαν διέρχεται πολὺ μέρος τῶν μακρῶν νυκτῶν τοῦ χειμῶνος, τέρπων τὴν εὐφάνταστον ἡλικίαν μετὰ διηγήσεις γεροντικὰς. Καὶ ὅταν δὲ ὁ σωματικὸς του σκελετὸς ἀπαρτισθῇ καὶ τέλειος πλέον βιοπαλαιστῆς ριφθῇ εἰς τὴν ἄλμην καὶ τὰ κύματα τοῦ βίου, δεχόμενος καθ' ἡμέραν μυρίας ἀπογοητεύσεις καὶ μυρία τραύματα, ποῦ ἄλλοῦ εἰμὴ εἰς τὸν οἶκον καὶ πάλιν ἐπιστρέφει ὡς εἰς λιμένα παρηγορίας καὶ ὡς εἰς καταφύγιον, ὅπου τὸ μανθῆλιον χειρὸς προσφιλοῦς θ' ἀποσφογγίσῃ τὸν ἰδρωτὰ του, καὶ ἀσπασμοὶ καὶ περιπτώσεις πεφιλημένων θὰ τονώσουν μετὰ νέαν δύναμιν τὰ κωμικῶτα του μέλη;

Πλὴν τοῦτο δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Ὁ οἶκος δὲν εἶνε μόνον τὸ ἄσυλον καὶ τὸ στέγασμα τῶν σαρκίνων ἐνεργειῶν, ὅσον δήποτε ἐξηγενησμένων οὐδ' εἶνε ἀπλῶς τὸ ἱερὸν μηχανουργεῖον, ἐνθα λαδόνεται καὶ σφυρηλατεῖται ἡ ζωώδης μηχανή. Εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ μέγα φυτώριον τῆς ψυχῆς, ἣτις πλάττεται, μορφώνεται, λαμβάνει τὴν ἠθικὴν τῆς κατεύθυνσιν, στρέφει τοὺς οἰακὰς τῆς ἀναλόγως τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπαριστέρου κινήσεως τοῦ οἴκου. Ἡ κόρη καὶ ὁ παῖς προβάλλουν ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ δὴ μετὰ τὸ λουτρὸν τοῦ βαπτίσματος, ὡς βιβλία ἄγραφα, πέραν καὶ πέραν ἄσπιλα. Ἐκάστη πρᾶξις των θὰ εἶνε καὶ ἐν κεφάλαιον ἀναγραφόμενον ἐν τῷ βιβλίῳ, μέχρις ὅτου ὁ θάνατος τὸ κλείσῃ. Καὶ θὰ συγγραφῆται λοιπὸν τὸ βιβλίον δι' ὅλης τῆς ζωῆς, ναί· πλὴν ποῖος ἄλλος, παρὰ ὁ οἶκος, θὰ χαραξῇ τοῦ βιβλίου τὴν ἐπιγραφὴν καὶ θὰ δηλώσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἐπίλοιπον ὑλικὸν αὐτοῦ; Αἱ ἠθικαὶ ἐντυπώσεις τοῦ οἴκου εἶνε ἐντυπώσεις αἰώνιαι. Ἡ ἐπιρροή του ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀδαπάνητος. Αἱ σωτηριώδεις τοῦ ἐπενέργειαι μᾶς παρακολουθοῦν, ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς ξενητείας τῶν παθῶν καὶ μέχρι τῶν ἀξένων ὀχθῶν τῶν ἁμαρτωλῶν πτώσεών μας. Τί ἄλλο ἀνέσυρε τὸν ἄσωτον υἱὸν ἀπὸ τῶν ἀβύσσων τῆς διπλῆς δυστυχίας του, εἰμὴ τοῦ πατρικοῦ τοῦ οἴκου ἢ ἀνάμνησις; . . .

'Ἐπονται :

§ 3. Ὁ οἶκος καὶ τὸ κράτος.

§ 4. Ὁ οἶκος καὶ ἡ θρησκεία.

Manchester

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Λαμβάνω ὡς ἀφορμὴν τὸ πρόσφατον γεγονός, ὅτι ὁ ἐν Καλλιθέᾳ τῶν Ἀθηνῶν Οἶκος τῶν Τυφλῶν συνεπλήρωσε **τετραετίαν** ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του, διὰ νὰ γνωρίσω εἰς τοὺς ἀγνωστοὺς τὰς Ἀθήνας ἕνα κύκλον ζωῆς, ἡ ὁποία καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τακτικούς τῶν Ἀθηνῶν ἐπισκέπτας παραμένει συνήθως ἀγνωστος ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της. Λιότι εἶναι ἀδύνατος.

Αὐτὴ ἡ σπανία ἰδιότης της δικαιολογεῖ ἀρκούντως τὴν ἀφάνειάν της.

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς σημερινὰς Ἀθήνας, θαυμάζομεν τὰ γλαφυρὰ μᾶρμαρα καὶ συγκινούμεθα μὲ τὴν τετραφωνίαν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὸ θεαματικὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν. Διὰ τοῦτο μόνον ναοὺς καὶ μουσεῖα ἀναζητοῦμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη τὰς ἐπισκέψεις μας αὐτὰς τὰς κάμνομεν μόνον κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα.

Παραπλεύρως ἐν τούτοις πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν ταύτην τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἱκανοποιεῖ ἴσως μίαν ψυχὴν φιλότεχνον καὶ φιλόδησον, ἀλλ' ἐλάχιστα συγκινεῖ ἕνα ψυχραιμότερον παρατηρητὴν, ἐβλάστησε καὶ ἠϋξήθη μία ζωὴ σφογγιλοτέρα, ἀνθρωπιστικότερα. Ζωὴ, ἡ ὁποία δὲν ἀρρωσταίνει τὸν ὀργανισμόν μὲ ἐνθουσιασμοὺς ἀκάπους καὶ δὲν σύρει τὴν ζωὴν ἐμπρὸς εἰς βωμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀπὸ πολλοῦ ἤρχισε νὰ ἐκλείπη τὸ ναρκωτικὸν θυμίαμα τῆς ἀοριστολογίας καὶ τοῦ μυστικισμοῦ, ἀλλὰ δι' ἔργων ζωντανῶν ζητεῖ νὰ δώσῃ νεῦρα, νὰ τονώσῃ τὸν ἀρρωστημένον καὶ τὸ τέκνον τοῦ ἀρρωστημένου. Ζητεῖ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν διάπλασιν ὀργανισμῶν ἀκμαίων, ὁποίους ἀπαιτεῖ ὁ αἰὼν αὐτὸς τῆς πάλης καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἰσορροπία τῆς Κοινωνίας εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀλιγοστεύσουν τὰ βάρη της, αἱ ἀχρησιμοποίητοι δηλαδὴ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀπορροφῶν τὰ στοιχεῖά της, χωρὶς νὰ εἶναι εἰς θέσιν καὶ νὰ προσθέσουν κάτι εἰς τὸ ἔργον της.

Τὰς ἀχρησιμοποίητους αὐτὰς δυνάμεις ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς θέτει εἰς κίνησιν, ἀφοῦ τὰς ὀπλίση μὲ υἰεῖαν καὶ ἱκανότητος διανοητικὰς καὶ σωματικὰς.

Τοιοῦτον ἐργαστήριον ἀνθρωπιστικὸν εἶναι καὶ ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν τῆς Καλλιθέας. Μόλις ἀπέχει 1/2 ὥραν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας σιδηροδρομικῶς.

Ἰδρύθη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν μιᾶς κόρης, τῆς Εἰρήνης Λασκαρίδου, θυγατρὸς ἀναξίας τῆς μεγάλης της μητρὸς κ. Αἰκατερί-

νης Λασκαρίδου, τῆς παιδαγωγοῦ ἐκείνης, ἡ ὁποία εἰσήγαγε πρώτη εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Φροεβελιανὴν μέθοδον εἰς τὴν νηπιακὴν διδασκαλίαν, ἴδρυσε καὶ ἐποπτεύει ἀπὸ τοῦ 1897 τὴν Γυμναστικὴν Σχολὴν τῶν θηλέων, λαϊκὰ Νηπιαγωγεῖα, Νηπιακὸν κήπον, Διδασκαλεῖον Νηπιαγωγῶν, Παιδονόμιον καὶ Γυμναστριῶν καὶ τόσα ἄλλα προοδευτικὰ ἔργα.

Ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν ἰδρύθη τῷ 1907 μὲ ἕνα μόνον μαθητὴν, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ

γίνουιν καλοὶ ψάλται. Κιθάρα, πιάνο καὶ βιολὶ εἶναι τὰ ὄργανα ποῦ μανθάνουιν καὶ μὲ τὰ ὁποῖα συνοδεύουιν τὰ τραγούδια των, ἀλλὰ καὶ τὸν χορὸν των. Διότι καὶ χορὸν μανθάνουιν οἱ τυφλοὶ, Πλέκουν καλάθια, δίκτυα καὶ σχοινιά, τὰ κοριτσάκια ὑφαίνουιν βαμβακερὲς κορδέλλες, κάμνουιν χάνδρινα πανεράκια καὶ ἀμπαζοῦρ, ἀναρίθμητα χάρτινα ἐργόχειρα, σάκκουκ χαρτίνοκ, τοὺκ ὁποῖοκ ὁ Οἶκοκ τῶν Τυφλῶν πωλεῖ εἰς παντοπώλακ καὶ φαρμακοποιούκ· οἱ τελευταῖοι οὔτοι ἀγοράζουιν ἀκόμη

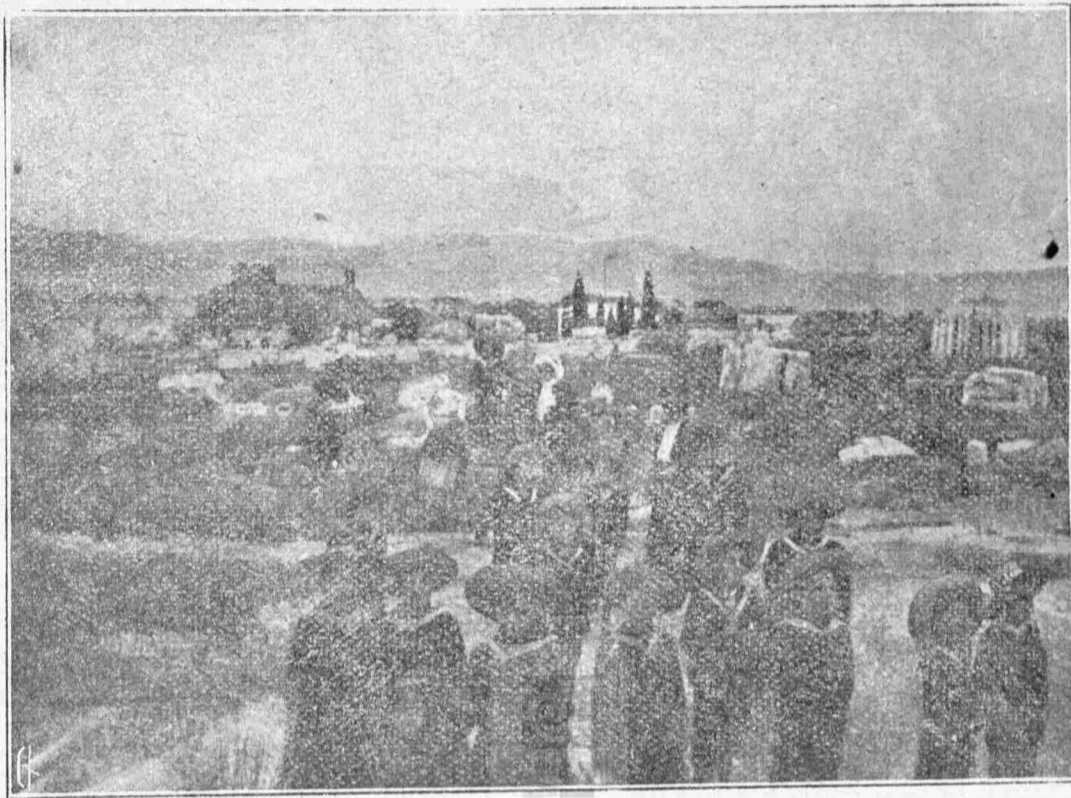
καὶ μολόγια, παπαδίτσεκ καὶ ἄλλα βότανα θεραπευτικὰ, τὰ ὁποῖα οἱ μικροὶ τυφλοὶ διὰ τῆς ἀφῆκ ἔμαθον νὰ ἀνευρίσκουιν ἐντὸκ τοῦ ἐκτεταμένου κήπου, ὁ ὁποῖοκ περιβάλλει τὴν σχολὴν καὶ τὰ οἰκίματα τῶν κοιτώνων των, ὅπωκ καὶ εἰς τὴν πέριξ αὐτοῖκ πεδιάδα. Μανθάνουιν ἀκόμη **βιβλιοδετικὴν καὶ γραφομηχανὴν**, ἀσκουῖνται κατὰ τὴν Συνηδικὴν μέθοδοκ, λούονται εἰς τὰ νερά τοῦ Φαλήρου καὶ κωπηλατοῦν οἱ μεγαλείτεροὶ των ζηλευτά. Ἡ ζωὴ των εἶναι γεμάτη φαιδρότητα καὶ ἐργασίαν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσω ἄρα γε ἀκόμη τίποτε; Ναι· ἕνα μόνον: Νὰ ἐξηγήσω πῶκ εἰς τὰ 18 τυφλὰ παιδία τῆς Καλλιθέακ γίνουιν αὐτὰ τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα εἰς κανὲν σχολεῖον ὑγιῶν παιδιῶν—Ἑλληνοπαιδιῶν ἐννοῶ—δὲν συντελοῦνται.

Ἄπλουστάτα. Πηγὴ ὅληκ αὐτῆκ τῆκ καταπληκτικῆκ προόδουκ εἶναι μία νέα κόρη ἀληθινὰ μορφωμένη. Προοδευτικὴ, ἐνθουσιώδηκ διὰ τὸ μέγα ἔργον της, ἡ ὁποῖα, ἀφοῦ ἐσπούδακε τὰς μεθόδουκ τῆκ διδασκαλίακ τῶν τυφλῶν ἐν Εὐρώπῃ, δὲν ἔπαυκε νὰ ἐπιζητῇ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἔργου της, χάριν τοῦ ὁποῖου ἐπεσκέφθη καὶ ἐγνώρισε μέχρι τοῦδε 32 ἐν ὄλῳ ἰδρύματα τυφλῶν! καὶ ἡ ὁποῖα, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸκ ἐπιδιώκει τὴν τελειότεραν τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν διοργάνωσιν, ἀφ' ἐτέρου ἀγωνίζετακ νὰ κατορθώσῃ ὅπωκ συγκεντρωθοῦν ἐν αὐτῷ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροὶ ἐκ τῶν μικρῶν τυφλῶν, ποῦ εἶναι ἐσκορπισμένοι εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι δὲ αὐτοὶ μόνοι ἐπὶ 2,753,770 Ἑλλήνων (κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1907) 3,000 τυφλοὶ! Πόσοι ἄρα γε εἶναι οἱ ἐν Τουρκία, Αἰγύπτῳ καὶ ἄλλαχοῦ διεσκορπισμένοι Ἑλληνεκ τυφλοὶ;

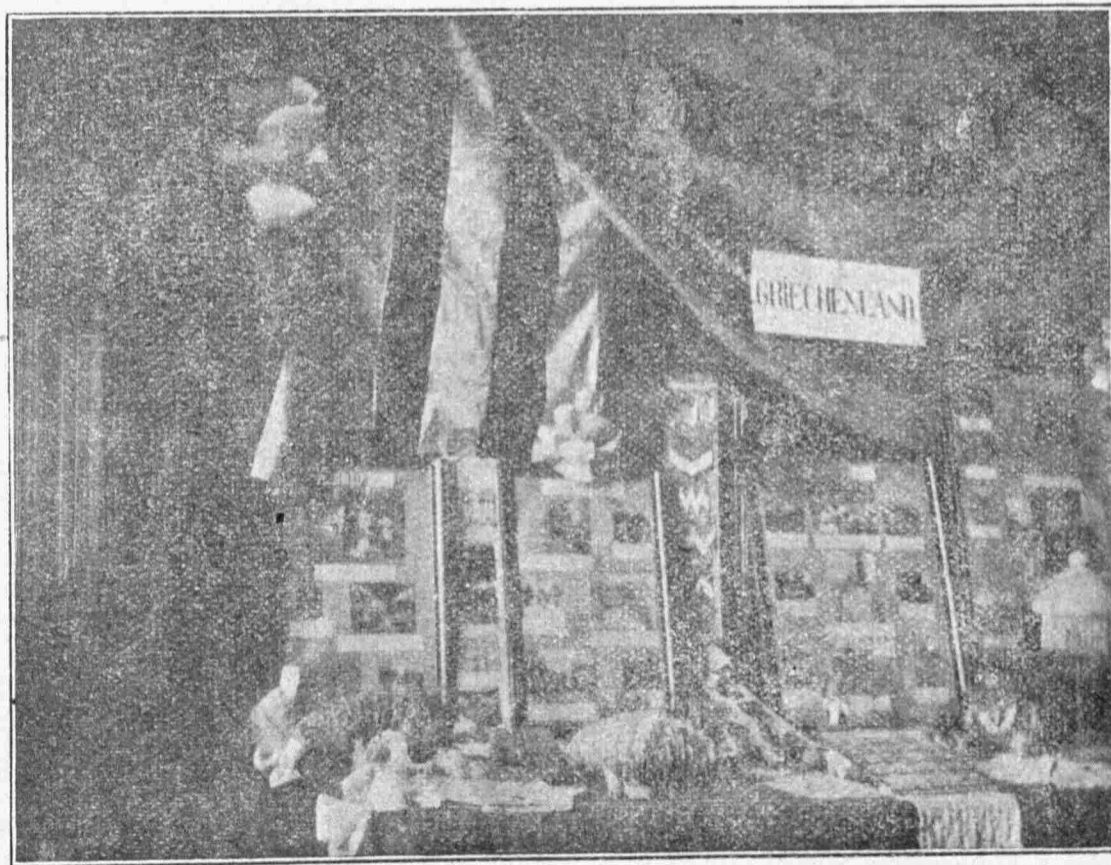
Καὶ τὴν μόρφωσιν αὐτὴν τῶν τυφλῶν ὀνειρεῦετακ νὰ τὴν καταστήσῃ **ὀποχρω-**

τικὴν. Αὐτὴ ἦτο, ἄλλωκ τε, καὶ ἡ εὐχὴ, τὴν ὁποῖαν ἐξέφρασε τὸ κατὰ Μάιοκ τοῦ 1910 ἐν Βιέννῃ συγκροτηθὲν Διεθνὲκ Τυφολογικὸν Συνέδριοκ, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἡ ἐργασία τῶν τυφλῶν τῆκ Ἑλλάδοκ εἶχεν ἀξιόλογοκ τμήμα. Διὰ νὰ γίνῃ ὁμῶκ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν

Ἐπίσκεψις τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ἑλενοῖνοκ.

τοῦ ἐν Ἀθήνακ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. Ἦδη οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἶναι 18 καὶ μανθάνουιν — ἄκ ἀκούσουιν οἱ πατέρεκ τῶν παιδιῶν μας — τέσσαρακ γλώσσακ! Ἑλληνικά, Γαλλικά, Ἀγγλικά καὶ Γερμανικά. Γραφὴν δύο εἰδῶν

Τυφολογικὴ ἐκθεσις Βιέννηκ τοῦ 1910. Τμήμα Ἑλληνικόν.

ἐκείνην, διὰ τῆκ ὁποῖακ συνεννοοῦνται μεταξὺ των τυφλοῦκ πρὸκ τυφλοῦκ, καὶ τὴν κοινὴν, διὰ τῆκ ὁποῖακ συνεννοοῦνται μὲ τοὺκ οἰκείουκ των. Μανθάνουιν μουσικὴν ὀργανικὴν καὶ φωνητικὴν. Τὰ ἀγόρια πρὸ πάντων ἀσκουῖνται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν, διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ

τυφλῶν ὑποχρεωτικὴ χρειάζονται **κεφάλαια** καὶ ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν τῆς Καλλιθέας κλείει τὸν ἰσολογισμόν του ἐφέτος μὲ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον 217,891 δρ. μόνον.

Ἡ ἔλλειψις τοῦ χρήματος θ' ἀφήσῃ ἀρὰ γε καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνειρον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἀναπλήρωτον ἢ τοῦ λαοῦ ὁ ὄβσολός, ποῦ ἀποτελεῖ τὸ αἷμα τοῦ πολιτισμοῦ, ὃ ὁποῖος κυκλοφορεῖ εἰς τὰς ἀρτηρίας τῆς νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας, τὸ αἷμα ποῦ ἀνέκοιπε τὸσάκις τοῦ βαρβαρισμοῦ τὸ ρεῦμα καὶ συνέτριψε τὰ ἀπανθρωπότερα δεσμά τῆς δουλείας, θὰ δώσῃ τὴν δευτέραν αὐτὴν ζωὴν, τὴν εὐεργετικωτέραν τῆς σωματικῆς, εἰς τὰς τόσας χιλιάδας τῶν τυφλῶν Ἑλλήνων, τὰ 3/4 τῶν ὁποίων ἀναμφιβόλως θὰ καταστήσουν ἄθλιοι ἐπαῖται;

Ἐπαῖται μὲ διεφθαρμένη νοσέψιν, οἱ ὁποῖοι, ἐκδικούμενοι τὴν σημερινὴν πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορὰν μας, θὰ μᾶς ἀποσποῦν τὸ χρήμά μας κατόπιν μὲ τὴν ἀδημονίαν καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὴν κοινωνίαν αὐτήν, ἢ ὁποία παρεγνώρισε τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ἔχει πρὸς πᾶν ὄ,τι τῆ προσάγει ἢ μητέρα φύσις, καθήκον ἀπαράβατον νὰ χρησιμοποιήσῃ κάθε κόκκον ζωῆς, κάθε μόριον, ποῦ ἐγεννήθη εἰς τὰ σπλάγχνα της, νὰ τὸ θερμάνῃ, νὰ τὸ ἐκκολάψῃ, παραχωροῦσα εἰς αὐτὸ τὸ ἀναγ-

καῖον φῶς καὶ τὸν ἀέρα τῆς ὑπάρξεώς του.

Δὲν εἶναι ἐλεημοσύνη ὅτι πληρώνομεν ἕκαστος ὡς μερίδα του διὰ νὰ ἐπισπεύσωμεν τὸν γενικὸν ἐξανθρωπισμόν, ἀλλ' ὀφειλή, ἀλλὰ καθήκον μᾶς, τὸ ὁποῖον μόνον ὅταν ἐκπληρώ-

στος ὑποβοηθοῦν οὕτω τῶν ὁμοίων των τὴν ἀνθρωπιστικὴν ἀνάπτυξιν. Ἡ ἐφετεινὴ περιφορὰ τοῦ δίσκου ἔδωκεν 9,081 δραχμάς. Αὗται ἔρχονται ὡς ἐποικοδομητικαὶ εἰς τὰς μεγάλας συνεισφορὰς τοῦ Ἀμπέτ ἐκ 3 χιλ. ἀγγλ. λιρ.,

τῆς Ἑλένης Βασιλείου 25 χιλ. δρ., τοῦ Ἐλαμ. Κυριαζῆ ἐκ 200 λιρ., τοῦ Κ. Σεβαστοπούλου, τοῦ Β. Ζαχάρωφ, τοῦ Ἀντ. Πλατιανοῦ, τοῦ Φ. Φιλίππου, τοῦ Μπενάκη καὶ τῶν ἄλλων. Δι' αὐτῶν προσεχῶς ἀποκτᾶ οἶκον ἰδιόκτητον ἐν Καλλιθέᾳ. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνομεν, ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν εἶναι πτωχὸς καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐπαρκέσῃ ἐξ ἰδίων του εἰς τὴν πληρώσιν τοῦ προγράμματός του, τὸ ὁποῖον σκοπεῖ τὴν περισυλλογὴν ὅλων τῶν Ἑλλήνων τυφλῶν.

Καὶ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔμποροῦμεν νὰ ὑποβοηθήσωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸν τρόπον ἀπλούστατον. Ἐκάστη ἐπαρχία ἐκκλησιαστικὴ ἢ ὀρίση τακτικὴν ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὸν Οἶκον τῶν Τυφλῶν, ἔναντι τῆς ὁποίας νὰ ἔχη

τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ κατ' ἔτος ἓνα ἢ δύο μικροὺς ὑποτρόφους της, διὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ μετ' ὀλίγα ἔτη ὑγιεῖς καὶ χρησίμους ἐφήβους.

Τὴν ἀτελεστάτην περιγραφὴν μᾶς ἄς φροντίσουν ὅσοι θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Ἀθήνας νὰ συμπληρώσουν διὰ τῆς ἰδίας των παρατηρήσεως, οἱ δὲ λοιποὶ διὰ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων.

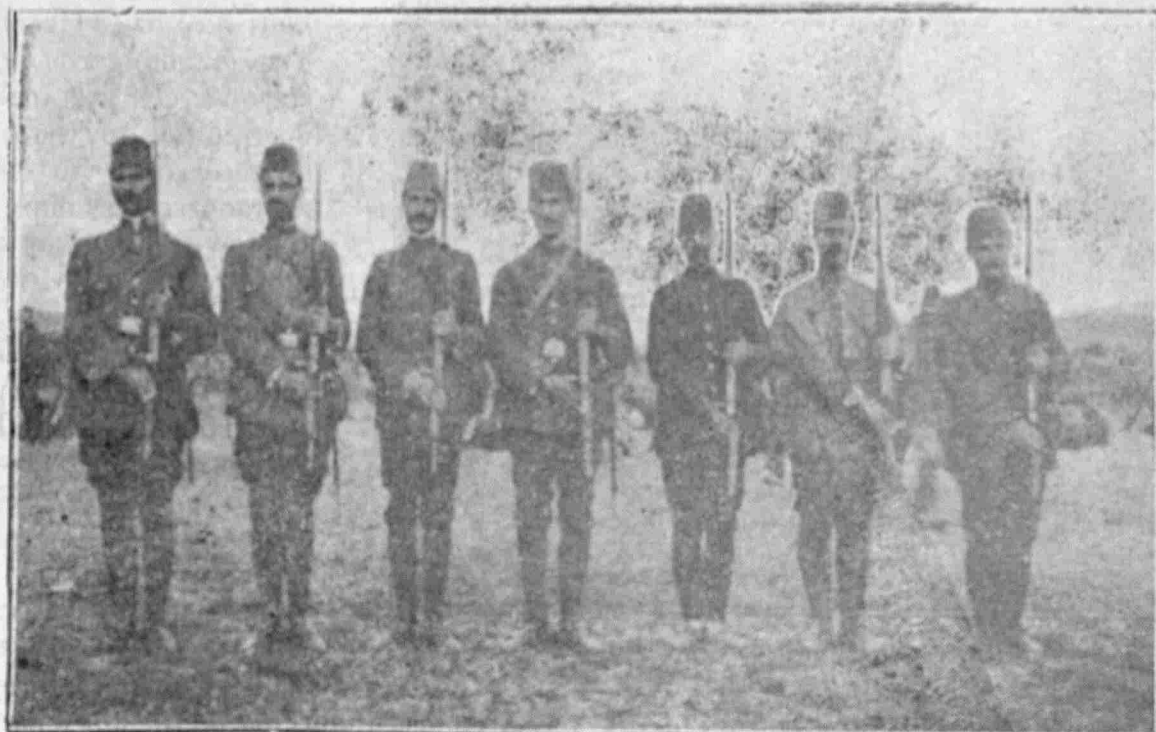
ΛΘ. Π. ΓΑΪΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τυφλοὶ ἐκμανθάνοντες ὁργανικὴν μουσικὴν.

νωμεν αἰσθανόμεθα ὅτι ἔχομεν πληρέστερα τὸ δικαίωμα νὰ αὐτοαποκαλούμεθα **ἄνθρωποι**.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ὄβσολός αὐτὸς δίδεται τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ, ὅταν εἰς τοὺς ναοὺς περιφέρεται δίσκος ἰδιαίτερος, εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς πόλεις, ὑπὲρ τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν, καὶ ὁ ἐργατικὸς ὅπως καὶ ὁ πλού-

Παραθέτομεν εἰκόνα Ἑλλήνων στρατιωτῶν Πόλεως καὶ Πέραν ἐκ τῶν κατ' αὐτὰς μετὰ τρίμηνον ὑπηρεσίαν ἀπολυομένων ἐπιτάκτων τῶν ἐτῶν 301, 302 καὶ 303, ληφθεῖσαν ἐν Οὐζούν-Τσαῖρ τῆς Χαλκηδόνος. Οὗτοι εἶναι, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, οἱ κύριοι Τηλέμ. Οὐσουλτζόγλους, Σακράτης Ἀσλάνογλους, Αἰμίλιος Εὐτυχίδης, Σελήμ Ἐργκανιάν (Σύριος), Γεώργ. Ἰωάννου, Κωνστ. Κεβεντζόγλους, Χρ. Ζαναπαλῆς.

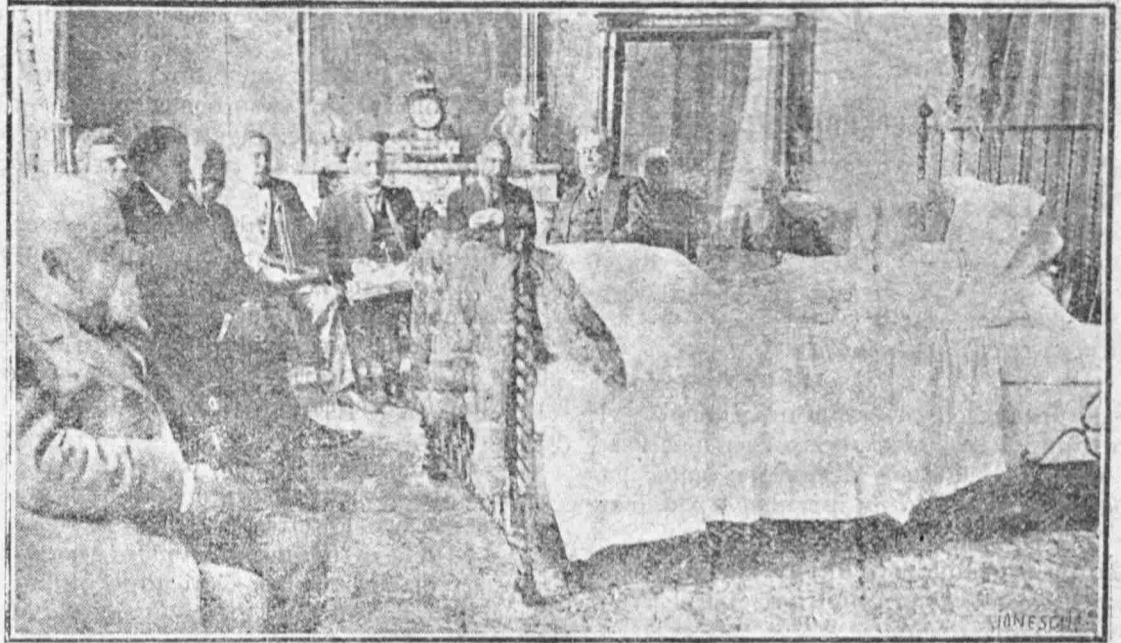

‘Αε’ Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

— Ο Άνδρέας Κάρνεγι έθεσεν εις την διάθεσιν της Όλλανδίας τὸ ποσὸν τῶν 500,000 φιορινίων, ὅπως δι’ αὐτῶν συστηθῆ ἴδρυμα πρὸς ὄφελος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔσωσαν τὴν ζωὴν τοῦ πλησίον.

— Τὴν προτελευταίαν Κυριακὴν ἐγένοντο εἰς τὴν Ρώμην τὰ ἐγκαίνια τοῦ κολοσσαίου μνημείου, τοῦ ἀφιερωμένου εἰς μνήμην τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ τοῦ Β΄, ὅστις ἐπραγματοποίησε τὴν Ἐθνικὴν Ἰταλικὴν Ἐνωσιν. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἐπιβλητικώτερα τῆς Εὐρώπης· ἐστοίχισε δὲ ὄχι ὀλιγώτερον τῶν 25 ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὸ ὅλον οἰκοδόμημα, ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, στρέφεται πρὸς τὴν κυριωτέραν ἀρτηρίαν τῆς Ρώμης, ἣτις διευθύνεται εἰς τὸν Τίβεριν, εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον καὶ τὸ Βατικανόν. Ἔχει σχῆμα ἡμικυκλίου ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ, περιβάλλει δὲ τὸ πελώριον ἄγαλμα τοῦ Ἐμμανουήλ ἐφίππου, ἐκ χαλκοῦ ἐβδομήκοντα τηλεβόλων. Τὸ ἄγαλμα ζυγίζει πεντήκοντα τόνους, ἔργον δύο Ἰταλῶν

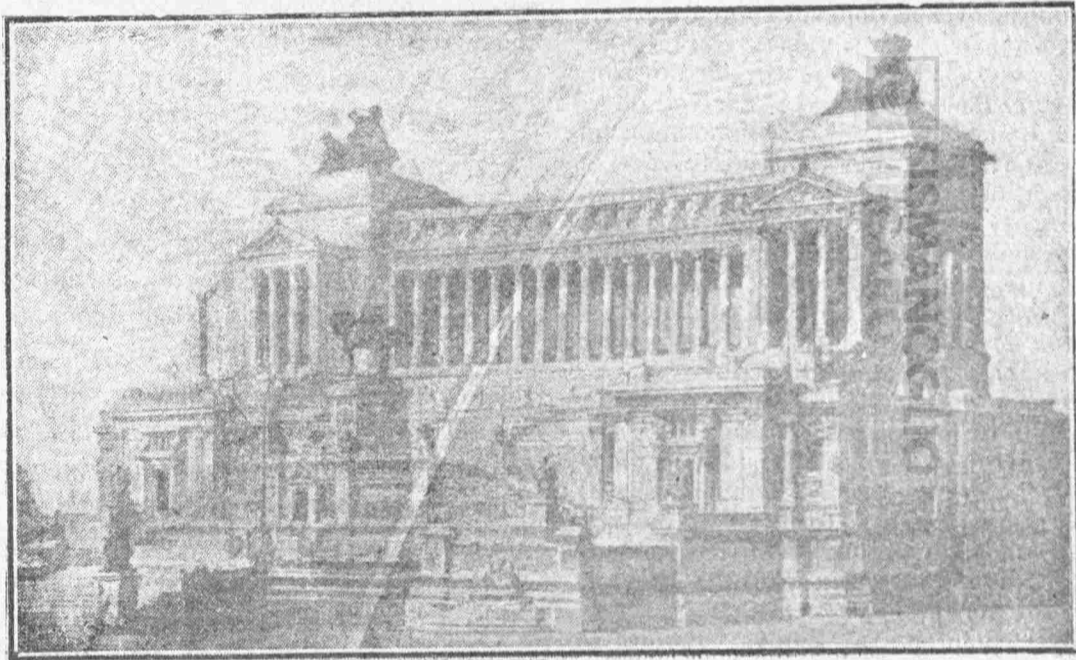
Τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον τῆς Γαλλίας συνεδριάζον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ προϋπουργοῦ Μορίς.

τοῦ Τραίν, ἐθεραπεύθη ἐντελῶς. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναρρώσεώς του ὁ προϋπουργὸς δὲν ἔπαυεν ἐργαζόμενος διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Ἡ

τελείως ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῶν ὁδῶν καὶ ἀπὸ τὴν σκόνην. Διὰ τὴν ἀνάβασιν διαφόρων πατωμάτων λειτουργοῦσι πέντε ἀνελκυστήρες, οἱ ὅποιοι φέρουσιν ἀπὸ τοῦ ὑπογείου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὕψους τῶν 179 μέτρων.

Οἱ ἀνελκυστήρες δὲν εἶναι μόνον τὸ κυριώτερον μέσον τῆς συγκοινωνίας τῶν κολοσσῶν τούτων, ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη βᾶσις τῆς κατασκευῆς. Ἄλλοτε ἔλεγον ὅτι διὰ νὰ κατασκευασθῆ ἐν τηλεβόλον λαμβάνουν ἓνα σωλῆνα καὶ περὶ αὐτὸν χύνουν σίδηρον. Τώρα διὰ νὰ κτίσῃ ἐν οἰκοδόμημα κατασκευάζουν πρῶτον ἓνα ἀνελκυστήρα καὶ περὶ αὐτὸν συσσωρεύουν τὴν οἰκοδομήσιμον ὕλην. Τὰ δωμάτια τῶν ἀνελκυστήρων δύνανται νὰ περιλάβωσι 16 πρόσωπα, ἀνέρχονται δὲ 3 μέτρα τὸ δευτερόλεπτον, ἦτοι 180 μέτρα τὸ λεπτόν. Ἐκαστος ἀνελκυστήρ διατρέχει τὴν ἡμέραν 30—40 χιλιόμετρα.

— Παρ’ ὅλην τὴν πρόοδον τῶν νεωτέρων ἀγωνισμάτων, παρ’ ὅλην τὴν κατάκτησιν τῶν ἀερό καὶ ὠτό, ὁ ἵππος, ὁ ἀρχαῖος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, δὲν παρημελήθη. Εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν Ἰππασίας τοῦ D’ Υπρές τῆς Γαλλίας, ἐσχάτως ἐγένοντο θαυμαστὰ ἀγωνίσματα ἰππασίας, ὡς π. χ.

Τὸ μέγα μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουήλ.

καλλιτεχνῶν, τοῦ Chiaradia καὶ τοῦ μαθητοῦ του Gallogi· θεωρεῖται, ἐκτὸς τῆς ἀναμφισβητήτου καλλιτεχνικῆς ἀξίας, ὡς τὸ μεγαλειότερον ἔργον τῆς ἀγαλματοποιίας.

— Ἡ Ἀστρονομικὴ ἐταιρεία τῆς Γαλλίας ἐτοιμάζεται νὰ ἐφορτάσῃ τὴν ἀ’ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της εἰκοσιπενταετηρίδα, ἰδρυθεῖσα τῇ 1887. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ οἱ φίλοι καὶ θαυμασταὶ τοῦ Καμίλλου Φλαμμαριῶν, ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἐταιρείας ταύτης, σκέπτονται νὰ ἐφορτάσῃ καὶ τὴν πενηκονταετηρίδα τοῦ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἔργου «Ἡ πλειονότης τῶν κατοικουμένων κόσμων», γραφέντος τῇ 1861. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Φλαμμαριῶν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσέφευγεν εἰς τὴν ἐπιστήμην, εἶναι καὶ ὁ κατ’ ἔξοχὴν ἐκλεκτὸς ἐκλαϊκευτῆς τῆς ἀστρονομίας, διὰ τῶν ἐμπνευσμένων αὐτοῦ ἔργων καταστήσας τὴν ἀστρονομίαν γνῶσιν πολὺ προσφιλεῖ εἰς πάντας. Ὁ Φλαμμαριῶν εἶναι πολὺ ἀγαπητὸς ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλ’ ὄχι ὀλιγώτερον καὶ παρ’ ἡμῖν· πλείστα τῶν ἔργων του μεταφράσθησαν εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἐν δὲ χαριτωμένον ἀστρονομικὸν διήγημά του μεταφράζομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας (ἴδε σελ. 502).

παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ τὰ μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου συνεδριάζοντα.

— Μερικοὶ ἀριθμοὶ ἐπὶ τῆς ἀεροναυτικῆς κινήσεως: Μέχρι τέλους τοῦ 1909 κατασκευάσθησαν 200 ἀερόπλانا, μέχρι δὲ τῆς 31 Δεκεμβρίου ὁ ἀριθμὸς τῶν κατασκευασθεισῶν ἀεροπορικῶν μηχανῶν ἀνήλθεν εἰς 1300. Τὸ τρέχον ἔτος ὑπερέτρησε τὸ προηγούμενον, διότι κατὰ τοὺς πέντε πρώτους μῆνας του ὁ ἀριθμὸς τῶν κατασκευασθέντων ἀερόπλων ὑπερέβη τὸν τοῦ 1910 ὁλόκληρον. Τὸ 1909 ἐγένοντο 46 δυστυχήματα, ἐξ ὧν 3 θανατηφόρα. Τὸ 1910 τὰ δυστυχήματα ἀνήλθον εἰς 98, ὧν 28 θανατηφόρα· ἡ πρόοδος τῶν δυστυχημάτων εἶναι σταθερὰ καὶ κατὰ 1911. Μέχρι τέλους τοῦ 1910 διηνήθησαν δι’ ἀερόπλων 500,000 χιλιόμετρα. Ἄν θελήσωμεν νὰ εὑρωμεν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν θυμάτων καὶ τῶν χιλιομέτρων, θέλομεν εὑρεῖ ὅτι ἐπὶ 15,600 χιλιομ. ἀναλογεῖ ἐν θύμῃ.

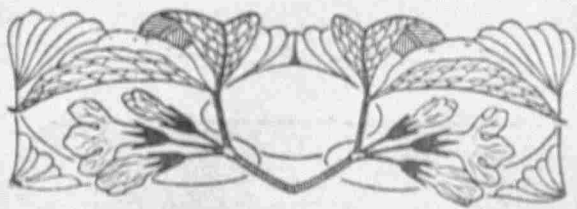
— Ὅλα εἶναι ἀνάλογα. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐξακολουθοῦσι νὰ κτίζωσι πελώρια οἰκήματα, πρὸ πάντων δὲ ἕψηλά. Τὸ Metropolitan Life Insurance τῆς Νέας Ὑόρκης περιλαμβάνει τεσσαράκοντα τέσσαρα πατώματα. Ἐκεῖνοι δὲ, οἱ ὅποιοι προέτειναν

Λυοχερῆς σίασις.

πήδημα ἵππου καὶ ἀναβάτου ἀπὸ ὕψους 2 μέτρων, πήδημα ἵππου καὶ ἀναβάτου μῆκους 8 μέτρων καὶ ὕψους ἑνός, πήδημα ἀναβάτου κατὰ μῆκος 7 ἵππων παρατεταγμένων καὶ πήδημα ἵππου καὶ ἀναβάτου ὑπὲρ ἕτερον ἵππον. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ στιγμιότυπον τῶν ἀνωτέρω ἀγωνισμάτων.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΛΕΙΜΩΝΕΣ

(Ινδική παράδοση)

Δύο όμοια και άπεράντα λειβάδια έχώριζεν εις διανγής ποταμός. Αί όχθαι των εις έν μέρος έκκλινον τόσον, ώστε έσχηματιζέτο εις μικρός όρμος βαθύς, όμοιος μέ μικράν λίμνην μέ ήρεμα και διανγής ύδατα.

Ανθη λοτού έκόσμου την άκτην εκείνην, ύπερ πάνθη δέ πεταλούδαι πολύχρωμοι και όμοια πτηνά έσκόρπιζον μαγικούς τόνους.

Τοιούτος ήτο ό μικρός όρμος, ό όποιος έχώριζε τά δύο λειβάδια, εκ των όποιων τό πρώτον όνομάζετο Λειμών της Ζωής και τό έτερον Λειμών του Θανάτου.

Και οι δύο λειμώνες ήσαν δημιούργημα του παντοδυνάμου Βράχμα, όστις άνέθεσε τον Λειμώνα της Ζωής εις τον καλον Βισχνού και τον Λειμώνα του Θανάτου εις τον σοφόν Σίβα και τοις ειπε :

— Διοικήσατε τάς γωνίας ταύτας όπως θέλετε.

Τότε εις τον λειμώνα του Βισχνού ή Ζωή ήρχισε ν' αναφαιίνεται, ό ήλιος άνέτειλε και έδνευ, εις τον ουρανόν έφάνησαν τά σύννεφα και ή βροχή ήρχισε νά ποτίζη την γην βαθμηδόν, τά δέ ζώα και οι άνθρωποι νά γεννώνται. Ο καλος Βισχνού, διά νά δυνηθώσιν όλα αυτά αι ζώα ύπάρξει νά πληθυνθώσιν, έδημιούργησε τον Έρωτα, εις τον όποιον έδωκε και την ευτυχίαν.

Τότε ό Βράχμας εκάλεσε τον Βισχνού και του λέγει :

— Μή κάμης τίποτε πλέον εις τον λειμώνα αυτόν της Ζωής άφες τους ανθρώπους νά ζήσωσι μόνοι των και επιφύλαξε τάς δυνάμεις σου όταν θά έλθη ή στιγμή της κατασκευής του ουρανού.

Ο Βισχνού υπήκουσεν. Έκτοτε οι άνθρωποι έπρεπε νά εργάζωνται και νά σκέπτονται μόνοι των. Αι καλά των Ιδέαι έξωτερικεύοντο εις χαράν και αι κακά εις θλίβην. Διέκριν εν ότι ή Ζωή δέν ήτο μία διαρκής ευαρέσκεια, άλλ' ότι ό ιστός της ειχε πλεχθή από δύο ύφάντιδας, έξ ών ή μία ειχε εις τά χείλη τό Μειδίαμα και ή άλλη τά Δάκρυα εις τους όφθαλμούς.

Έν τή στενοχωρία των οι άνθρωποι παρεπονέθησαν εις τον Βισχνού.

— Κύριε, τώ ειπον, ή Ζωή είναι βαρεία δέν δύναμεθα νά υποφέρωμεν τάς θλίψεις της.

Τοις απήντησε :

— Καταφύγετε εις τον Έρωτα !

Οι άνθρωποι καθησύχασαν και ήκολούθησαν την σοφήν συμβουλήν, άλλ' ό Έρωτας είναι δημιουργός, αι δέ άπεράντοι έκτάσεις έπληρώθησαν από γεννωμένους ανθρώπους, ή γη έφαινετο πλέον στενή, τά φυτά δέν παρήγαγον πλέον όπόρας άρκετάς και αι μέλισσαι δέν έπήρασαν μέ τό μέλι των.

Τότε οι εφύεστεροι έσκέφθησαν νά καλλιεργήσουν τους άγρούς, νά σπείρωσι σίτον και νά κάμωσι συγκομιδήν.

Τοιουτοτρόπως έγεννήθη ή Έργασία, ή όποια κατέστη όχι μόνον ό κύριος όρος της ύπάρξεως, άλλ' αυτή ή ύπαρξις.

Αλλ' ή Έργασία σχετίζεται μέ τον κόπον και ό κόπος είναι αδελφός της Θλίψεως.

Παρουσιάσθησαν εκ νέου εις τον Βισχνού και τώ λέγουν :

— Κύριε, έχομεν άπαυδήσει, ό κόπος διεπέρασε τά όστά μας, θέλομεν ν' άναπαυθώμεν, δέν δύναμεθα νά εργαζώμεθα άδιακόπως.

Ο Βισχνού απήντησεν :

— Ο μέγας Βράχμας δέν μου επέτρεψε νά δημιουργήσω άλλο τίποτε, έν τούτοις μου έπιτρέπεται νά σάς χαρίσω κάποιαν άνακούφισιν.

Και έδημιούργησε τον Ύπνον.

Οι άνθρωποι έδέχθησαν μέ χαράν τό νέον δώρον. Κατά τον ύπνον αι φροντίδες άφίπτανται, αι δυνάμεις επανέρχονται, τά δάκρυα της λύπης ξεραίνονται και βραχεία λήθη επισκιάζει τό πνεύμα.

Οι άνθρωποι έξεχειρόμενοι εκ του ύπνου εφώναζον :

— Έσο εύλογημένος, διότι έγλύκανες την ζωήν.

Αλλ' όμως τον κατηγορούν δι' έν και μόνον : ότι δέν ήτο διαρκής. Ειχε την άφύπνισιν, ή όποια τους απέδιδε πάλιν εις την ζωήν, εις τους κόπους, εις τάς μερίνας.

Αυτή ή σκέψις ήρχισε πάλιν νά τους βασανίζη και μίαν φοράν άκόμη παρουσιάσθησαν εις τον Βισχνού και τώ λέγουν :

— Κύριε, μάς έχάρησες έν πολύτιμον δώρον, άλλ' άτελής. Κάμε, ώστε ό ύπνος νά είναι αιώσιος.

Ο Βισχνού έτριψε τάς όφρυς του, όργισμένος εκ της αιωνίας μεμφιμόριας των ανθρώπων και απήντησε :

— Δέν είμπορώ. Αλλ' αν επιμένετε, πηγαίνετε εις τον μικρόν και άβαθή όρμον' περάσατέ τον, εκεί θά εβρετε ότι ζητείτε.

Ευπειθείς οι άνθρωποι διηυθύνθησαν εκει που τους υπέδειξεν ό θεός και παρετήρησαν άντικρύ. Τί όμοια τοποθεσία ! Εκει ό ήλιος ούτε άνέτειλεν, ούτε έδνευ δέν υπήρχεν ούτε ήμέρα ούτε νύξ έν ωραιον και φαιδρόν λυκόφως έπεκράτει διαρκώς. Τό τοπίον δέν έφαινετο έρημον, οι λόφοι του και αι κοιλάδες ήσαν κατάφυτοι, οι δέ βράχοι και τά δένδρα του ήσαν σχεδόν διαφανή. Έφαινετο τέλος ότι υπήρχεν εκει μία ιδιαιτέρα γαλήνη, όλος άγνωστος εις τον Λειμώνα της Ζωής.

Ο κόσμος όταν ειδε ταύτα άνεφώνησε :

— Τί όμοια γαλήνη εκει κάτω ! Όποια άναπαυσις μάς επιφύλασσεται εκει εις τό αιώσιον φώς !

Και οι περισσότερον κουρασμένοι έρρίφθησαν εις τό ύδωρ διά νά περάσουν εις την αντίθεραν όχθην. Όσοι έμειναν, τους έβλεπαν μέ λύπην ν' άποχωρίζονται και τους εκάλουν όπίσω, άλλ' εκεινοι, άσυγκίνητοι εις τάς προσκλήσεις των, έξηκολούθηον τό ταξειδιόν των προς τό άντικρανον λειβάδιον.

Καιτοι εκεινοι, οι όποιοι έφυγον, ειχον κλειστους τους όφθαλμούς, έν τούτοις τό πρόσωπόν τους περιέβαλλε μία θαυμασία λαμπρότης, ή όποια έφάνετο την ευτυχίαν. Ευτυχίαν τόσον μεγάλην, ήν ούτε αυτός ό Έρωτας ήδυνήθη ποτέ νά τοις δώσῃ.

Εθύς λοιπόν έσχηματίσθη ή ιδέα ότι τό κράτος του Σίβα ήτο καλλίτερον και όμοιότερον.

Καθ' ήμέραν δέ πολυάριθμοι έρρίπτοντο εις τον άβαθή όρμον διά νά περάσωσιν άντικρύ. Οι ταξειδιώται έπληθύνοντο και ό Λειμών της Ζωής ήρημούτο.

Ο Βισχνού, ό όποιος ειχε καθήκον νά διατηρή την ζωήν, μετενόησε διά την συμβουλήν, την όποιαν έδωσεν εις τους ανθρώπους' απετάθη λοιπόν εις τον Βράχμαν και τώ λέγει :

— Δημιουργέ, βοήθησε την Ζωήν. Έκαμες τό κράτος του Θανάτου τόσον ωραιον, τόσον ευτυχές, τόσον φωτεινό, ώστε όλοι άφίνουν τό βασιλείον μου.

— Πώς, κανεις δέν σου έμεινε ;

— Ναι, μόνον εις νέος και μία νεάνις, ή όποια άγαπώνται περιπαθώς' προύτίμησαν νά μείνωσιν εις τό κράτος μου διά νά άλληλοβλέπωνται, παρά νά μεταβώσιν εις τό κράτος του Θανάτου, όπου θά μένωσι μέ κλειστους όφθαλμούς.

— Τι λοιπόν θέλεις

— Κάμε όλιγότερον θελκτικόν τον λειμώνα του Σίβα' κινδυνεύω νά χάσω και αυτούς τους δύο, όταν παρελθώσιν αι πρώται ήμέραι του έρωτός των.

Ο Βράχμας έσκέφθη όλιγον' ειπετα ειπεν :

— Όχι ! δέν θά θίξω την καλλονήν της χώρας του Σίβα ! οι άνθρωποι θά έξακολουθήσουν νά ταξειδεύουν προς αυτήν, άλλά δέν θά διέσχωνται πλέον μέ φαιδρότητα. Μέ αυτόν τον τρόπον ή Ζωή θά σωθῃ.

Ειπε και έπλεξε μεταξύ των δύο λειμώνων έν εκ νεφελών σκοτεινόν παραπέτασμα, τό όποιον και ό ισχυρότερος όφθαλμός δέν ήδύνατο νά διαπεράσῃ. Έπειτα έκαμε δύο θηρία τρομακτικά : την Θλίβην και τό Πένθος, τά όποια διέταξε νά κρατούν τό πυκνόν εκεινο παραπέτασμα.

Έκτοτε ή Ζωή έπλημμύρισεν εκ νέου εις τον λειμώνα του Βισχνού. Δι' αυτό, καιτοι ό Λειμών του Θανάτου είναι, ως και πρότερον, όμοιος και ήρεμος, οι άνθρωποι δειλιώσι νά πλησιάσωσιν αυτόν' τό Πένθος και ή Θλίβις τους τρομάζουν.

ΕΜΠΡΟΣ, ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΜΠΡΟΣ

Τό άερόπλανον.

Ατρόμητος και άκούραστος ή ανθρώπινη φαντασία, μέ άνημιμένη την δάδα της προόδου και της μελέτης του άγνώστου, έννοει νά πηγαίνη έμπρός, και μόνον έμπρός.

Από του Ικάρου μέχρι του Μπεδρώ και του Μπομόν, οι όποιοι πρό ήμερών κατώρθωσαν νά πετάξουν από Παρισίων εις Μαδρίτην και Ρώμην, βλέπομεν ότι ή ανθρώπινη φαντασία έννοει νά εισδύη και εις αυτά τά λεπτότερα, τά πλέον άπρόσιτα σημεία της φύσεως, νά έξερευνά, νά μελετή, νά μανθάνη, νά τελειοποιή.

Αδιάφορον εάν κατά εκατοντάδας τά θύματα, παρμένα από τάς κορυφάς του πνεύματος και της μεγαλοφυΐας, στρώνουν τά πρώτα τολμηρά και άβέβαια βήματά της.

Μήπως και αυτός ό τόσον τραγικώς φονευθείς ύπουργός των Στρατιωτικών Μπερτώ ή ό σοβαρός τραυματισθείς πρωθυπουργός της Γαλλίας Μονίς, παριστάμενοι εις τό Παρισινόν άεροδρόμιον, μέ αυτήν την ιδίαν ζωήν των δέν συνεισέφεραν θυσίαν εις την εκατόμβην, εις τό Πάνθεον των πολυτίμων τούτων θυμάτων ;

Και έν τούτοις ή ανθρώπινη φαντασία δέν τρομάζει, δέν κουράζεται' πηγαίνει και έξακολουθεί νά πηγαίνη έμπρός, και μόνον έμπρός.

Από την Αμερικην έξαγγέλλονται έπιτυχή πειράματα συνδυασμού ενεργείας πολεμικού ναυτικού και έναερίου συμπράξεως των άεροπλάνων.

Η Γαλλία λησμονεί προς στιγμήν την πρόσφατον συγκίνησιν, τό μέγα πένθος της και έννοούσα νά κρατήση την πρώτην θέσιν εις την άεροπορίαν, έτοιμάζει θαυμάσιον άερόπλοιον — αυτή είναι ή όνομασία του νέου στρατιωτικού άεροπλάνου — μέ τό όποιον, κατά τάς περιγραφάς των γαλλικών περιοδικών, θ' ανατραπή ή γνωστή μέχρι τουδε τακτική του πολεμικού ναυτικού και ό σκοπός των μεγάλων ναυτικών μονάδων, των γνωστών πλωτών σιδηροφράκτων κολοσσών.

Η Γερμανία, αντίπαλος καθ' όλα της μεγάλης γείτονός της Δημοκρατίας, δέν έννοει νά ύστερήσῃ.

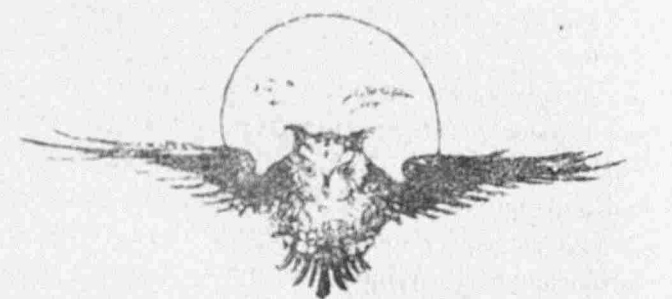
Έτοιμάζει και αυτή ιδικής της κατασκευής άερόπλοιον, μήκους 197 ποδών, μέ τό όποιον οι δύο Γερμανοί άεροναύται Άλς και Βούκτερ πρόκειται έναερίως νά ταξειδεύσουν διά τον Ωκεανόν, τό από της Ευρώπης εις την Αμερικην 2400 μιλίων διάστημα.

Είθε ό άχόρταγος Μολώχ της έξερευνήσεως του άγνώστου νά μη παρουσιάσῃ νέαν έκπληξιν και συγκίνησιν κατά την έκλεκτικότητα των θυμάτων του.

Αλλά, τί τάχα σημαίνει τούτο ;

Η ανθρώπινη φαντασία, άτρόμητος και άκούραστος, πρέπει νά μη σταματήσῃ, πρέπει νά πηγαίνη έμπρός, και μόνον έμπρός.

ΑΣ...

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 489).

Τὸ μείδιμα τοῦ Ἀβδούλ ἐκρυσταλλώθη εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην.

— Καὶ ὅμως δὲν ἔχουν τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχηγός, ὥστε δὲν σκέπτονται ποσῶς νὰ σᾶς προδώσωσιν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διατὶ νὰ τοὺς ψυχράνωμεν μὲ ἐπαγρυπνήσεις καὶ κατασκοπείας;

Οἱ δύο ἄνδρες διεσταύρωσαν τὰ βλέμματά των. Τὰ ἀνήσυχα βλέμματα τοῦ Σουλτάνου εἰσέδυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ δι' ἀποτόμου τόνου τὸν ἠρώτησε:

— Κατὰ τὴν γνώμην σου, θ' ἀποσπάσωσι τὴν ἐνδύμωχον σκέψιν τοῦ Μουράτ καὶ λόγους τοιούτους, διὰ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῶμεν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀληθῆ Γιαλμᾶ;

— Δὲν ψεύδομαι ποτὲ εἰς τὸν κύριόν μου. Δὲν θὰ ἠδυνάμην λοιπὸν δι' αὐτὸ νὰ βεβαιώσω ὅτι θὰ κάμωσι παρόμοιόν τι.

— Τότε τί μου ὑπόσχεσαι;

— Ὑπόσχομαι ὅτι θὰ κάμωσι τ' ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ ἐπιτύχωσιν, ὅτι ἄνδρες ἱκανοί, βέβαιοι διὰ τὴν γενναίαν ἀμοιβὴν των, θὰ δυνηθῶσι νὰ κάμωσι. Βεβαίω ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει περισσοτέρας πιθανότητες ἐπιτυχίας.

— Λοιπὸν, ἐφώνησεν ὁ Σουλτάνος, κουρασμένος ἐκ τῆς παρατεταμένης ταύτης συνομιλίας, ἐπίστρεψον εἰς τὰς αἰθούσας. Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ σὲ μίαν στιγμήν. Ἔχε τὰ βλέμματά σου πρὸς ἐμὲ ἐστραμμένα. Ἐὐθύς ὡς σηκωθῶ, ἔλα νὰ μὲ περιμένῃς πλησίον τοῦ περιπτέρου τῶν πτηνῶν. Κάνεις ἄλλος ἐκίος σου δὲν θὰ εὐρεθῆ εἰς τὰ πειράματα τῶν προστατευομένων σου.

Ὁ Γέρβας ὑπεκλίθη, ἐπέθεσεν εὐσεβάστως τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ βασιλέως καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ ἐν δευτερόλεπτον ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη καὶ ὁ Ἀβδούλ Χαμήτ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ διβανίου ψιθυρίζων:

— Αὐτὸς ὁ Γέρβας μοῦ εἶναι πολὺ ἀφωσιωμένος... ὦ! ἂν ἠδυνάμην νὰ μάθω τὸ μυστικὸν τοῦ Μουράτ! Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε μαρτύριον. Τί εὐτυχία νὰ ζήσω καὶ μερικὰ χρόνια χωρὶς ἐχθρούς, χωρὶς ἀπαιτητὰς τοῦ θρόνου!

Ἐξηπλωμένος ὡς ἦτο ἔφερε τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὴν θολωτὴν στέγην τοῦ δωματίου. Κάτωθεν αὐτῆς καὶ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῶν τοίχων μία πλατεῖα λωρὶς, ὡραιότατον κόσμημα τέχνης, διήκε διακοπτομένη ἀπὸ ὠοειδῆ τοιαῦτα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἀνάγλυφα σπάνια ἀραβουργήματα· ὁ Χαμήτ πολλάκις ἠρέσκετο, ἐξηπλωμένος ὡς ἦτο, νὰ μισοκλείη τοὺς ὀφθαλμούς, παίζων μὲ τὴν ὀπτικήν ἀπάτην, διὰ τῆς ὁποίας τὰ ὠοειδῆ τῶν ἐφαινοντο στρογγύλα καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ἦτο δ' ἀρκετὰ περίεργον νὰ σκέπτεται τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποίου μία χειρονομία ἐκαμινεν ὀλόκληρον λαὸν νὰ τρέμῃ, ἠγάπα νὰ παίξῃ καὶ νὰ διασκεδάξῃ μὲ τὸν παιδικὸν αὐτὸν τρόπον.

Ἐνῶ ὅμως ἀπησχολεῖτο μὲ τὸ παιγνίδιον αὐτὸ ἤρεμος, αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦνοιξαν διάπλατοι καὶ αἱ κόραι των διεστάλησαν.

Ἐνόμισεν ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ ὠοειδῆ ἐκεῖνα ἀραβουργήματα ἐξηλείφθη καλυφθὲν ἀπὸ μαῦρον ἔδαφος. Ἐτοίψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησεν ἐκ νέου. Ἡ ἀπάτη ἐξηκολούθει ἀκόμη. Τί ἐσήμαινεν ἀρά γε;

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πολλάκις ὀπισθεν φαινομένων κοσμημάτων κρύπτονται μυστικαὶ θύραι καὶ ἀπόκρυφοι δίοδοι, ὁ Χαμήτ ὅμως τὰς ἐγνώριζεν ὅλας, ὥστε δὲν ἠδύνατο ἐδῶ νὰ ὑποθέσῃ τι παρόμοιον.

Ἀλλὰ τότε τί συνέβαινε; Μία γενικὴ δυσπιστία τὸν περιέλουσεν, ἐνόμισεν ὅτι τὸ Γιλδίξ δὲν τοῦ ἀνῆκε πλέον, ἀφοῦ ἀνεκάλυπτε τώρα καὶ εἰς μέρη ἄγνωστα μηχανήματα καὶ διόδους μυστικὰς.

ὦ! ἐξάπαντος ἔπεσε θῦμα αὐταπάτης.

Μία ἀγρία ξηρὰ καὶ βραχνώδης φωνὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Ἡ ἀπάτη του δὲν περιορίζετο ἔως ἐδῶ. Ἐπὶ τοῦ ὠοειδοῦς ἐκεῖνου κοσμήματος τὸ μαῦρον βάθος ἐπυκνοῦτο περισσότερον καὶ μία μορφή γενειοφόρος σιγὰ-σιγὰ ἐπλασιώθη ἐπ' αὐτοῦ, στρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ δωματίον, ὅπου ὁ Χαμήτ εὐρίσκετο. Βαθμηδὸν ἡ μορφή καθίστατο ζωηροτέρα καὶ γνωστὰ χαρακτηριστικὰ ἐπ' αὐτῆς διεγράφοντο. Ὁ Χαμήτ ἀνετινάχθη.

— Ὁ Μουράτ, ἀνεφώνησεν, ὁ Μουράτ ὁ ἀδελφός μου!

Ὁ Χαμήτ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του παραλούσας.

— Εἶμαι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου Μουράτ, ἡ πάντοτε νέα καὶ ἀνθηρὰ.

Ὁ Ἀβδούλ δὲν ἠδύνατο νὰ στέκεται ὄρθιος. Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ διβανίου.

— Καὶ τί θέλεις;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι τὸ μυστικὸν μου καμμιὰ φορά δὲν θὰ τὸ μάθουν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι τώρα περιμένουν εἰς τὸ θέατρον.

— Μπα!

— Ὅχι! ὄχι! δὲν θὰ μάθωσι τίποτε, οὔτε δι' ἐμὲ, οὔτε διὰ τὴν Γιαλμᾶ. Οἱ τρελλοὶ δὲν ἀπαντοῦν εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἐγὼ εἶμαι τρελλός, ἀφοῦ μὲ κατεδίκασες ὡς τοιοῦτον.

— ὦ! σὺ ἦσο ποῦ ἠθελες τὸν θάνατόν μου, καὶ διὰ νὰ σωθῶ σ' ἐχαράκτηρισα ὡς τρελλόν.

— Ψεύδουσαι.

— Καὶ ὅμως σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁ Θεὸς σὲ καταράται δι' ἐμοῦ.

Ὁ Χαμήτ ἐξέφερε κραυγὴν ψυχικῆς ὀδύνης.

— Χάριν, ἔλεος!

— Ἄ, ζητεῖς χάριν, ζητεῖς ἔλεος! Ὁ δῆμιος ἐκλιπαρεῖ τὸν δεσμώτην καὶ ὁ γνωστικὸς παρακαλεῖ τὸν τρελλόν! Τί ὡραία σκηνή! Λοιπὸν μάθε ὅτι μόνος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ δώσῃ ζωὴν ἀφοῦ τὴν καταστρέψῃ, μόνος ἐκεῖνος θὰ δυνηθῇ ν' ἀποσπάσῃ τὸ μυστικὸν μου.

Ὁ Ἀβδούλ κατεβίβασε τὸ μέτωπον, ἀλλὰ τὸ ὑψωσεν ἐκ νέου, θέλον νὰ παρακαλέσῃ ἀκόμη, ὁ Μουράτ ὅμως εἶχεν ἐξαφανισθῆ, τὸ δὲ κόσμημα

— Ὁ Μουράτ, ἀνεφώνησεν, ὁ Μουράτ ὁ ἀδελφός μου.

Ἀκριβῶς ὁ Μουράτ, ὁ αἰχμάλωτός του, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐγκλείσει ὡς τρελλόν, εὐρίσκετο ἐκεῖ ὑψηλὰ καὶ τὸν παρετήρη. Ἀλλὰ τί παρῆξεν ὁ θεάμα! Ὁ Μουράτ αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ σημερινὸς γέρον καὶ καταβεβλημένος. Ὅχι! ἦτο πολὺ νεώτερος, εἶχε πρόσωπον νεανικὸν εἰ καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς.

— Φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μου, ἄθλιον φάσμα! ἐφώναξεν.

Εἰς σαρκασμὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

εἶχε καταλάβει τὴν θέσιν του.

Τότε ὁ Σουλτάνος ἠγέρθη κλονιζόμενος, ἔφερε γύρω ἀνήσυχον βλέμμα, ἐπειτα, βεβαιωθείς περὶ τῆς μοναξίας του, ἔλαβε μίαν ράβδον, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ διβανίου καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ ὠοειδῆ κοσμήματα. Ὅλα ἀνέδωκαν πλήρη ἤχον.

— Διάβολε, δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία.

[ἀκολουθεῖ]

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝ

ΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

— Τί έχεις λοιπόν σήμερα; εφώναξα όταν είδον τον Άνδρέαν να έμβαινη εις τό γραφείον με πρόσωπον λυπημένον και κάτωχρον, με μάτια εξηγημένα, με μαλλιά άτημέλητα' μήπως δέν κατώρθωσες τήν νύκτα αυτήν να παρατηρήσης τόν ουρανόν και να μελετήσης τήν πορείαν τών άστέρων;

— Όπως διόλου τό εναντίον. Τήν νύκτα αυτήν παρετήρησα πολύ τόν ουρανόν. Άλλ' ό,τι συ έκλαμβάνεις ως φόβον, δέν εινε άλλο, παρά θελκτική και ευχάριστος έκπληξις.

— Μήπως άνεκάλυψες λοιπόν κανένα νέον άστέρρα ή κομήτην ή νεφέλωμα;

— Όχι, φίλε μου. Δέν δύνασαι να φαντασθής τί μου συνέβη. Έβανείδον τήν Δώραν, τήν προσφιλή μου νεκράν.

— Ω! αυτή ή φαντασία σου πόσον σε άπατά! κατέστης θύμα τής φαντασιοπληξίας σου, σύ, ό όποιος έχεις τόσον θεϊκόν πνεύμα. Φαίνεται ότι είσαι περισσότερο ποιητής και όμως οι μαθηματικοί είναι σταθερώτεροι.

— Δέν συζητώ. Όπως θέλεις ονόμασέ το, φαντασιοπληξίαν ή ονειρον, άλλ' εγώ ακόμη είμαι συγκεκινημένος εξ όσων ήκουσα και είδον.

— Πολύ μου έκέντησες τήν περιέργειαν διηγήσου λοιπόν τί σου συνέβη.

★

Ο Άνδρέας ήτο νέος είκοσιπέντε έτών, φιλόπονος μελετητής του ουρανού. Καίτοι καλός μαθηματικός, ήτο φύσεως ονειροπόλος και μυστικοπαθούς' μία αλησμόνητος θλίψις τον έπληξε και από τής εποχής εκείνης είχε βυθισθή εις μίαν παρατεταμένην μελαγχολίαν. Ηγάπησεν ελχεν εκλέξει ως σύντροφον του βίου του μίαν νέαν θελκτικώς ώραιαν, ονειροπόλον ως αυτός και περιπαθή. Τήν λατρευτήν του όμως αυτήν άπώλεσε' μία όξεια ασθένεια τήν είχε δαμάσει' άλλ' ο Άνδρέας, καιτοι παρήλθον δύο έτη από του θανάτου τής, τήν εκέπιετο και κατ' αυτές τās ώρας τών σοβαρών επιστημονικών έρευνών του. Η ζωή του χωρίς αυτήν ήτο θλιβερά και άκονος' πολλάκις εξήτει τόν θάνατον, ελπίζων ότι δι' αυτό θά συνήντα τήν προσφιλή του νεκράν. Προσεπάθησα να τόν απαλλάξω από τās ιδέας τούτας, αι όποιαι μου εφαινοντο πολύ επικίνδυναι δια τόν νέον αυτόν, και ενόμισα ότι επέτυχα τούτο. Η σημερινή του όμως ταραχή με εξέπληξε και δι' αυτό εξήτησα να μου διηγηθής τήν αίτιαν τής. Μου ειπεν ότι τήν δευτέραν μετά τό μεσονύκτιον ώραν, ενθ' εξήταζε με τό τηλεσκόπιον εν τμήμα του Γαλαξίου, εσταμάτησε τό βλέμμα του επί ενός διπλού άστέρου του άστερισμού του Κύκνου. Ένθ' δέ παρετήρει αυτόν επισταμένως, ησθάνθη εν θάμβος εις τούς οφθαλμούς και ένα ελαφρόν συγκλονισμόν εις τόν όμρον εν τούτοις εξηκολούθει να παρατηρή και προσήρμοσε τό φασματοσκόπιον εις τό τηλεσκόπιόν του. Άλλ' είτε διότι είχε κουρασθή από τήν πολλήν έρευναν, είτε διότι είχε θαμβωθή από τό φώς, έρράβη επί τής πολυθρόνας του και εκοιμήθη μίαν στιγμήν. Όταν εξύπνησεν ήθέλησε να σηκωθής δια να εξακολουθήσει τήν παρατήρησιν του, αλλά καίτι τόν ήμποδισεν. Έμπρός του παρίστατο ή αγαπητή νεκρά.

Άλλ' ως αφήσωμεν τόν Άνδρέαν να μάς τās διηγηθής ή ίδιος.

★

Η Δώρα παρουσιάσθη εμπροσθέν μου άνωθέν τής έλαμπεν ό διπλός ήλιος, υπό τās ακτίνας του όποιον εφαινετο ώραιότερα ως ουρανια ύπαρξις. Κατ' αρχάς ησθάνθη παγεράν ανατριχίλασιν εις τό σώμα μου και ήρχισα να τρέμω. Έκεινή με παρετήρει τρυφερώς με τούς μεγάλους μελανούς οφθαλμούς τής και μου ειπε:

— Διατί δέν έρχεσαι; εγώ σε περιμένο. Δέν εγνωρίσαμεν ακόμη τόν έρωτα.

Ο τόνος τής φωνής τής ήτο όπως τόν είχαν γνωρίσει, γλυκός, τρυφερός' δι' αυτό ήρχισα βαμηδόν να χάνω τόν φόβον, ό όποιος κατ' αρχάς με είχε καταλάβει.

— Πώς; δέν εγνωρίσαμεν ακόμη τόν έρωτα; τής απήντησα.

— Βεβαίως όχι, απήντησεν άλλως τε, δέν είχομεν τότε εις τήν γήν, παρά μόνον χυδαίας αισθησεις... ενθ' εδω όποια διαφορά!

— Ποῦ εδῶ;

— Εις τόν άστερισμόν του Κύκνου, εις τόν όποιον από του θανάτου μου κατοικῶ.

Η έκπληξις μου ηῦξανε.

— Μάλιστα, μου επανέλαβε: Ποια διαφορά μεταξύ του έρωτος, τόν όποιον αισθανόμεθα εδῶ, και εκείνου, τόν όποιον αισθάνεσθε σεις αυτού κάτω!

Όμολογῶ ότι όταν ήκουσα τούτο ελυπήθην.

— Και πως τό γνωρίζεις; ήρώτησα κεντηθείς από κάποιαν άντιζηλίαν.

— Τρελλέ, αιωνίως τρελλέ, απήντησεν εκείνη με εν θελκτικόν μειδίαμα' ζηλοτυπείς λοιπόν μίαν νεκράν;

— Άλλά πως είσαι νεκρά, αφού μου όμιλείς περι έρωτος και όμολογείς ότι τόν ησθάνθη; Όχι, δέν είμαι ζηλότυπος, διότι σε αγαπῶ πάντοτε. Έν τούτοις εξήγησου καλύτερον.

— Έπί τής γής είχομεν μόνον πέντε αισθησεις, εκάστη τών όποιων έχει επίδρασιν επί τών αισθημάτων μας. Άλλ' όμως ό αληθής έρωσ εινε ή ελξις τών ψυχών.

— Και έχεις λοιπόν περισσότερας αισθησεις τώρα;

— Δεκαεπτά' μία δ' εξ αυτών, ή όποια υπερτερεί όλας, εινε ή αισθησις του έρωτος, τήν όποιαν ονομάζομεν αισθησιν ηλεκτρικήν. Εις τόν έρωτα ό ηλεκτρισμός έχει μεγάλην επίδρασιν και εις αυτούς ακόμη τούς γήνιους οργανισμούς μας, οι όποιοι εινε τόσον χυδαίοι και τόσον άμβλείς. Η ανθρωπινή ψυχή, εινε άλλη ύπαρξις ηλεκτρικής φύσεως, ή όποια ακτινοβολεί γύρω.

— Μάλιστα, τό γνωρίζω, απήντησα.

— Λοιπόν καμμία εκ τών πέντε αισθήσεων τών ανθρωπών δέν δύναται ν' αντιληφθής τά ηλεκτρικά ταῦτα ρεύματα. Οι άνθρωποι του άστερισμού, εις τόν όποιον κατοικῶ, έχουν εις ιδιαιτέραν αισθησιν. Διατί αγαπάσθε; Διατί αισθάνεσθε συμπαιθείας και αντιπαθείας; Ίδου μυστήριον, τό όποιον άγνοείτε, καιτοι εινε απλούστατον. Η ψυχή, ειπον και πρό όλίγου, εινε μία ηλεκτρική ύπαρξις, ρίπτει περι αυτήν ηλεκτρικά κύματα, άόρατα δια σās, άλλ' αισθητά δι' ήμας. Έάν δύο ψυχαι εύρίσκωνται εις άρμονίαν, τά κύματα, τά όποια εκπέμπουσι, συναντῶνται και συνδέονται και ιδου πως ή μία δέν δύναται να ζήσῃ χωρίς τής άλλης ουδέ ν' αποσπασθής απ' αυτής. Αν ή συμφωνία εινε τελεία, ή ένωσις θά εινε αδιάλυτος, ουδέν θά δυνηθής ν' αντιδράσῃ. Έάν εχωρίσθησαν εν τῇ ζωῇ, κατά τόν θάνατον θά ένωθῶσιν. Αν όμως συμβῇ κακοφωνία τις, θά προκύψῃ τότε αντιπάθεια, τήν όποιαν ουδέν γε-

γονός θά ήμπορέσῃ να ελιττώσῃ. Μη ζητήσετε να μεταβάλετε τήν πρώτην έντύπωσιν' εινε κόπος χαμένος. Εις τόν ήλιόν μας λοιπόν, τούς αιθερίους παλμούς τής ψυχῆς τούς βλέπομεν δια τής ηλεκτρικής αισθήσεως, όπως τās φωτεινάς ακτίνας σεις διακρίντε δια του οφθαλμου' καμμία αισθησις τών ανθρωπών τής γής δέν εινε ικανή να τούς αισθανθῇ. Σεις αισθάνεσθε τόν έρωτα, όπως οι κωφοί δύναται να αισθανθῶσι τήν μουσικήν.

— Ω! άχάριστη, εψιθύρισα.

— Άλλ' όχι, αγαπητέ μου. Εις τούς γήνιους έρωτας δέν γίνεται τελεία ένωσις τών ψυχών, ενθ' εδῶ ή ένωσις αυτή εινε τόσον ισχυρά, ώστε αι ύπαρξεις αυται αποτελοῦν πλέον εν όλον.

— Όπως τό οξυγόον και τό υδρογόον, τό όποιον συνδυαζόμενον χάνει τήν άτομικήν δια ν' ιποτελέσῃ τήν σταγόνα του ύδατος.

— Ακριβῶς και ή ένωσις αυτή παρέχει εις ήμας τό γλυκύτερον τών αισθημάτων, τό όποιον δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τά χυδαία αισθήματα, τά όποια αισθανόμεθα εν τῇ γῇ. Έδῶ όποιον φῶς μάς περιβάλλει! πόσα άνθη! όποια ευωδία! Ευρισκόμεθα εις μίαν διαρκῆ έκστασιν. Ω! αν ήρχεσο εδῶ!

— Δέν ήμπορείς να με πάρῃς; εφώναξα.

— Έλα.

Τήν έναγκαλίσθη, προσεκόλλησα τά χείλη μου επί τών ιδιῶν τής και άμέσως ευρέθη εντός κυανου φῶτος, τό όποιον μάς εθώπευε. Τό ταξείδιον υπήρξε στιγμιαίον. Απειροπληθείς ύπαρξεις επέτων όπως ήμεεις εις τήν ατμόσφαιραν, είχαν μορφῇ χρυσαλίδων, αι όποια φαιδραί και ευτυχεῖς επέτων από άνθους εις άνθος.

— Ας διέλθωμεν τό φῶς τούτο και ως καταβῶμεν εις τό άνάκτορον τής νυκτός, μου λέγει ή συνοδος μου.

Παρεκάμψαμεν τό φωτισμένον ήμισφαίριον και εφθάσαμεν εις τό άλλο. Όλοι οι βράχοι, όλαι αι εκτάσεις εφωτίζοντο από εν γλυκῦ ήμίφως, τό όποιον εφαινοντο ότι αυτα εξέλεμπον. Τί γλυκεία, τί απολαυστική νύξ! Πόσον ειμεθα ήμεεις ήπατημένοι, νομίζοντες ότι εδῶ κάτω εις τήν γῆν αποτελοῦμεν τό άωτον τής δημιουργίας! Η ώραία μου οδηγός μ' εφερε με τās πτέρυγās τής εις τās οχθας μιάς φωτεινῆς λίμνης. Έκει πλησίον, κάτωθεν πυκνου δένδρου, υπήρχεν εν φωτεινόν σπήλαιον στολισμένον από άνθη.

— Ίδου ή κατοικία μου, μου λέγει.

Έν τῇ εκστάσει μου ήθέλησα να τήν έναγκαλισθῶ σφικτά και να τήν κρατήσω αιωνίως πλησίον μου. Άλλ' εκείνη μετεβλήθη άμέσως εις ουρανια ύπαρξιν, πλησίον τής όποιας εγώ δέν ήμην παρά ταπεινός σκώληξ τής γής.

— Δια να μ' αγαπήσης πραγματικῶς πρέπει ν' αποθάνῃς. Αφῃσε τήν γῆν και τότε θά γίνῃς ιδικός μου.

Πῶς; δέν εγκατέλειψα τήν γῆν ακόμη;

— Όχι παρατήρησον...

Έθώπευσεν όλίγον τό μέτωπόν μου, εγώ δέ ησθάνθη μίαν ζωηράν ηλεκτρικήν δόνησιν. Ηνοιξα τούς οφθαλμούς και ευρέθη εξηλωμένος επί τής πολυθρόνας μου. Η αγαπημένη μου ειχεν εξαφανισθῇ.

— Νομίζεις λοιπόν, φίλε μου, ότι πρέπει ν' άμφιβόλλω δια τό δραμα αυτό; Η Δώρα μου ζῆ, ζῆ εις τόν άστερισμόν του Κύκνου, ζῆ και με καλεῖ πλησίον τής.

★

Τοιαύτη ήτο ή διήγησις του Άνδρέου. Τό δραμα αυτό τόσον τον είχε συγκινήσει, ώστε από τής ημέρας εκείνης εφαινετο ότι δέν είχε πλέον τό πνεύμα του εις τήν γῆν. Εξηκολούθει να μελετῇ τόν ουρανόν και τό τηλεσκόπιόν του ήτο πάντοτε εστραμμένον προς τόν άστερισμόν του Κύκνου.

Μήνές τινες ειχον παρέλθει, οτε κάποιος συνάδελφος μ' εληροφόρησε τόν αφνίδιον θάνατον του νέου.

Μίαν ώραίαν νύκτα, τίς οίδε κατόπιν τίνος δράματος, ευρέθη εξηλωμένος επί τής πολυθρόνας του. Ενόμισαν ότι εκοιμάτο. Έν τούτοις ήτο νεκρός.

Πλησίον καθίσματος ειχε πέσει εν φιαλίδιον περιλαμβάνον κυανουδρικόν οξύ, του όποιου μία και μόνη σταγών αρκεί να λύσῃ τούς δεσμούς, οι όποιοι ενόνουν τήν ψυχῇν προς τό σῶμα.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ίσχύουσιν επί 70^ε έτη, κληρούμενα κατά διμηνίαν.

Ο πρώτος λαχνός κερδίζει

φρ. 130.000

ΕΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ

ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμή τοῖς μετρητοῖς

Γρ. άγγυρά 166

Δι' αγοράς αποιαθητῶσαν προς τούς κκ. P. Addala et Cie, Χουριέτ Χάν, άρ. 14, 15 Galatā, Κωνσταντινουπόλι. Οι ει τών επαρχιών και του εξωτερικού παρακαλοῦνται να προσηβάσωσι τό τμήμα δια ταχυδρ επιταγῆς μανταπόσι ή δια τσίρκ.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

Θὰ τὸ βέλτευσεν τις, ἐξαιρέσει ἴσως τῆς σκηνῆς τοῦ Θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν, ὅτι οἱ γυναικεῖοι πῖλοι θὰ ἐφθάνον τὰς διαστάσεις τοῦ κάτωθι εἰκονιζομένου; Τὸ ἐφόρεσε πρό τινος μία ὄραιότητη κυρία τῆς ἀριστοκρατικωτέρας τάξεως τοῦ Βερολίνου εἰς τινα ἐορτήν. Ἐξαιρέσει τῆς ἐκκεντροκότητός του, ἣτις ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον, ὁ πῖλος εἶναι ὄραιότατος. Τὸ μήκος του, ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας εἰς τὴν ἄλλην, ὑπερβαίνει κατὰ τι τὸ ἥμισυ τοῦ ἀναστήματος τῆς κατόχου του.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀναχωρήσεις. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Συνασόν, ὅπως διέλεθη ἐκεῖ τοὺς θερινούς μῆνας, ὁ κ. Γρηγόριος Χρηστίδης, ὁ γνωστός ἐν Γαλατῇ μεγαλέμπορος ἐλαιοβαφῶν, μετὰ τῆς συζύγου του.

Γάμοι. — Ἐν Ἀδραμυττῷ ἐτελέσθησαν τὴν 29 λήξαντος οἱ γάμοι τοῦ γνωστοῦ ἱατροῦ καὶ δημοσιογράφου κ. Ἀγγέλου Ρωμαιοῦ μετὰ τῆς εὐγενοῦς δεσποινίδος Εἰρήνης Ν. Ἀγοραστοῦ. Τῷ νέῳ ζεύγει εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνέφελον.

— Τὴν παρελθ. ἐβδομίδα ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχου ζωγράφου κ. Κ. Μαλέα μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ β' διεκμηνησίου τῆς Ἑλλ. πρεσβείας δεσποινίδος Εὐφροσύνης Γ. Τσορατζόγλου. Τοῖς νεονύμφουσι εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθόν.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Μοναστηρίου. — Ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους ἀμοτέρων τῶν φύλων ἐτελέσθησαν τῇ 22 Μαΐου ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἡμετέρου Γυμνασίου αἱ ἐξετάσεις τῆς γυμναστικῆς τοῦ Γυμνασίου καὶ Παρθεναγωγείου ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ συμπαθοῦς καὶ ἀρίστου γυμναστοῦ κ. Δ. Ἀνδρεάδου. Παρήσαν ἡ Α. Σ. ὁ λατρευτός μας ποιμενάρχης κ. Στέφανος, ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροῦδης μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ προξενείου, ἡ Α. Ε. ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς, ὁ πρόεδρος τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Κατ' ἀρχὰς ἐγένετο παραλαβὴ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ἡγουμένης τῆς σημαίας τοῦ Γυμνασίου, μετ' ὃ ἤρξαντο αἱ ἀσκήσεις τῶν μαθητριῶν, ἐτελεσθεῖσαι ρυθμιζόμενα καὶ κανονικώτατα. Ἐν τέλει ἐσύρθη συρτός χορὸς ὑπὸ τὰς ζωηρὰς ἐπευφημίας τῶν θεατῶν. Ὁ ἐνθουσιασμός ὅμως πάντων ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον ὅτε ἐφάνησαν οἱ μαθηταὶ μὲ τὰ

εὐπλαστὰ καὶ ἀθλητικὰ σώματά των, καὶ τὸ ρυθμικώτατον αὐτῶν ραδισμα. Ἐξετέλεσαν διαφόρους ἀσκήσεις καὶ συμπλέγματα, ἀπὲρ οἱ θεαταὶ παρηκολούθουν διαρκῶς μετ' ἀμεταπτώτου ενδιαφέροντος, χειροκροτοῦντες ζωηρῶς. Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀσκήσεων οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι ἀπὸ κοινοῦ ἐν βηματισμῷ ἐψάλον τὸν ὕμνον τῶν ἀγῶνων, ἐπευφημούμενοι παταγωδῶς ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιώδους πληθους. Μετ' ὃ οἱ παριστάμενοι ηἤρξαν ν' ἀποχωροῦν, συγχαιρὸντες θερμῶς τῷ φιλοτιμῷ καθηγητῇ κ. Ἀνορεαδῷ, οἱ δὲ μαθηταὶ παρήλασαν ἄδοντες διὰ τῆς πόλεως. Εὐγε τοῖς ἐργαταῖς τοῦ καλοῦ καὶ ὄραιον, εὐγε τῇ φιλοπονω νεολαίᾳ, ἣτις οὕτω προθύμως ἐπωφελεῖται τόσον ὄραιων μαθημάτων, ἐνισχυόντων τὸ σῶμα καὶ κρατυνόντων τὴν ψυχὴν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν, ὑπὸ διαφόρων ἐναντιῶν ἀνεμων περιοριζόμενοι, ἔχομεν ὑπὲρ ποτε ἀναγκὴν ρωμαλέων καὶ σθεναρῶν σωμάτων, σθένους ψυχῆς θαλεροῦ καὶ ἀκμαίου.

Ἐκ Θεσσαλονίκης. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο οἱ ἐνιαύσιοι γυμναστικοὶ ἀγῶνες τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Κωνσταντινίδου, οἵτινες ἐστέφθησαν ὑπὸ εὐτυχίας. Πλήθος πολὺ προσήλθεν εἰς τὸ γυμναστήριον, μετὰ τοῦ ὁποιοῦ οἰκρινόντο ἡ Α. Π. ὁ μητροπολιτικὸς Θεσσαλονικῆς κ. Ἰωακείμ, ἡ Α. Ε. ὁ βασιλεὺς Θεσσαλονικῆς, ὁ σεφερταρῆς τοῦ νομοῦ, ἡ Α. Ε. ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἐγκριτῶν πολιτῶν τῆς Θεσσαλονικῆς. Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺτους νικηταὶ ἀνεδειχθησαν οἱ κ. κ. Γ. Λαμπας, ὅστις ἐλαβεν ὁμολογίαν 120 φραγκῶν, δούσειαν ὑπὸ τοῦ φιλάθλου κ. Κλεωνος Λατσηλαζαρου, Τόλιος, λαβὼν ἐπιχρυσὸν μελανοδοχεῖον ἀξίας μιᾶς λίρας καὶ 11. Ζωγράφος, ὅστις ἐλαβεν ὠρολογίον ἐπιχρυσόν. — Γ. Ἄσαμ.

ΤΑ ΤΑΤΑΥΛΩΝ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΤΑΤΑΥΛΩΝ
ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΘΙΓΟΥΣΩΝ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΠΕΡΙΣΠΟΥΔΑΣΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τοιοῦτον τίτλον φερεῖ τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαταούλων κ. Μελισσηνοῦ Χριστοδουλοῦ ἐκπονηθὲν καὶ ὅσον οὕτω ἐκδοθῆσομενον βιβλίον τύποις τῶν κ.κ. Ἀδελφῶν Γεραρδῶν. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιλαμβάνει, ὡς ἡ ἐπιγραφὴ δηλοῖ, πλείστα μὲν θεματὰ ἀφορῶντα κυρίως τὴν κοινότητα Γαταούλων ὑπὸ ἱστοριογραφικὴν ἐποψιν, ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ τινα περισπούδαστα θεματὰ, σχετιζόμενα με αὐτήν, γραφέντα πάντα μετὰ πολλῆς ἐμπειρίας καὶ σαφηνείας ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ περὶ ταῦτα καὶ γνωστοτάτου καὶ ἐξ ἄλλων συγγραμμάτων Ἐπισκόπου τούτου. Περὶ πλεον δὲ θα κοσμηθῆται τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπὸ πλείστων εἰκόνων.

Ὅσον το βιβλίον τοῦτο, ἐπόμενον εἶνε, ὅτι ἐνδιαφέρει οὐ μόνον τοὺς κατοικοὺς Γαταούλων, ἀλλὰ καὶ πάντα ἄλλον φιλομαθῆ καὶ ἀρχαιολόγον, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ, ὅτι ἀπρόοι οἱ φιλαναγνώσται θὰ σπεύσωσι νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν καταλόγον τούτου, ἀφοῦ μαλιστα, ὡς πληροφοροῦμεθα, τὸ προϊόν τοῦ βιβλίου τούτου προωρισταὶ οἱ ἱερὸν σκοπὸν. Ὁ Θεοφιλέστατος δηλονότι Ἐπίσκοπος Ἅγιος Παμφίλου καὶ ἡ τῶν κοινοτικῶν Γαταούλων ἀρχὴ, συνισταμένη ἐκ τῶν κ.κ. Χρ. Νικολαΐδου, Μ. Μορφιαδου, Θ. Στρογγυλοῦ, Α. Χαλκιοπούλου, Ὁδ. Φραντζέτη, Γ. Φραγκιά, Εὐστρ. Σαλουντζάκη, Σ. Κωνσταντινίδου, Π. Μπεκῆς καὶ Σ. Παπαδοπούλου, κατιδόντες ὅτι ἡ οἰκοδομὴ, ἐν ἣ τὰ Κοινοτικὰ γραφεῖα καὶ τὰ οἰκηματα τοῦ ἱεροῦ κλήρου, (ὡς κτισθεῖσα τῷ 1771), ἀπειλεῖ πτώσειν καὶ μηδεμίαν ἐπιδεχομένη ἐπισκευήν, ἀπεφάσισαν τὴν κατεδάφισιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐκ βάθρων ἀνέγερσιν νέας ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἄλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη χρῆζει χρημάτων καὶ χρημάτων. Λοιπὸν ὁ μὲν Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος κ. Μελισσηνὸς Χριστοδούλου προσφέρει πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον τὴν δωρεάν συγγραφὴν τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ἀνεγέρσεως σεβαστῆ Ἐπιτροπὴ, ὧν τὰ ὀνόματα ἀνεφέρομεν ἀνωτέρω, τὴν πάσῃ θυσίᾳ ἀρωγὴν καὶ συμπράξιν τῆς, ἵνα φέρωσιν εἰς αἴσιον περὰς τὸ ἔργον τοῦτο. Μετ' εὐλαβείας λοιπὸν ἐπιζητοῦμεν τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἁγ. Παμφίλου καὶ τῆς σεβαστῆς Ἐπιτροπῆς Γαταούλων καὶ εὐχόμεθα, ἵνα καὶ ἄλλαι κοινοτικαὶ ἀρχαὶ μιμηθῶσι τὸ ἀξίον τοῦτο μνησεως παράδειγμα τούτων.

Ἐκαστον ἀντίτυπον τιμᾶται 20 γροσίων, διὰ δὲ τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς ἐργάτας μόνον 5.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ποῦ εἶναι ὁ Ρίχτερ, ὁ ἀπαχθεὶς ὑπὸ τῶν ληστῶν Γερμανὸς καθηγητὴς; Οὐδεὶς γνωρίζει. Ὁ σταλεὶς εἰς ἀναζήτησιν τοῦ διεκμηνησίου τοῦ ἐν Θεσσαλονικῇ γερμανικοῦ προξενείου ἐπανήλθεν ἀπρακτός, καταδειχθεὶς τῆς ἀνικανότητός του ὡς ἀνιχνευτοῦ. Κατόπιν τῆς οἰκτρᾶς ταύτης ἀποτυχίας του, δὲν πιστεύομεν νὰ ἔχη πλέον ἀξιώσεις λαγωνικοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ρίχτερ, δὲν πιστεύομεν νὰ μείνῃ δυσηρεστήμενος ἐκ τῆς ἀπαγωγῆς ταύτης, ἡ ὁποία θὰ τον κάμῃ νὰ γείνη ὁ τελειότερος τοῦ Ὀλύμπου ἐξερευνητῆς. Ἀφοῦ αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς μεταβασεῶς του εἰς Μακεδονίαν, δὲν ὑπῆρχε, νομιζόμεν, καλλίτερος τρόπος τοῦ νὰ ἐπιτευχθῆ οὗτος. Ὁ ἐνωματάρχης καὶ οἱ δύο χωροφύλακες, οἱ συνοδεύοντες αὐτόν, δὲν ἦσαν, φρονούμεν, δι' αὐτόν καταλληλότεροι ὀδηγοὶ τῶν ληστῶν. Ἀλλὰ θὰ εἴπητε ὅτι θὰ πληρώσῃ λύτρα. Αὐτὰ θὰ τὰ σκάσουν ἄλλοι. Ἄλλα θὰ ὑποβληθῆ εἰς τάλαιπωρίας. Αἴ! μὰ τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.

Ἰερεῖς, μοναχοὶ καὶ ἡγούμενοι τῆς ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται ὡς συνένοχοι τῶν ἀπαγαγόντων τὸν Ρίχτερ ληστῶν. Λέγεται ὅτι ἐνοχοποιεῖται καὶ ὁ Ἅγιος Ἐλασσῶνος. Καλὰ νὰ πάθῃ. Διατί νὰ μὴ ἐξέλθῃ εἰς καταδίωξιν τῆς συμμορίας ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κλήρου τῆς ἐπαρχίας του; Ἔτσι γεννῶνται αἱ ὑπόνοιαι.

Ἀναγινώσκων κανεὶς τὰς ἐκκλησιαστικὰς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων νομίζει ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Νέρωνος ἢ τοῦ Καλιγούλα. Τὰ δύο σώματα συνέρχονται καθ' ἐκάστην διὰ νὰ συσχεθῶσιν ἐπὶ τῶν διαπραττομένων κατὰ τῶν ἑλληνορθοδόξων βιαιοπραγιῶν, κακώσεων, ἐξισλαμισεῶν καὶ δαρμῶν. Φαίνεται ὅτι θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμωμεν παράρτημα τοῦ μαρτυρολογίου, περιέχον πάντας τοὺς ἀγίους μεγαλομάρτυρας δημογέροντας, ἐπιτρόπους, διδασκαλοὺς, προκρίτους καὶ μικτάρηδες, τοὺς ἐπὶ τοῦ νέου καθεστῶτος δια παντοίων κακώσεων καὶ δαρμῶν τελειωθέντας καὶ ὧν τὴν μνήμην δὲν θὰ λείψῃ ἡ Ἐκκλησία νὰ καθιερώσῃ, μὴ παύουσα συνάμα νὰ δέηται πάντοτε ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς ἡμῶν ἀπὸ «σεισμοῦ, λοιμοῦ καὶ λιμοῦ, δαρμοῦ, καταποντισμοῦ κλπ.»

Περὶ τοῦ δαρμοῦ προκειμένου, ἐλάβομεν συνέντευξιν μετὰ ἐξεχούσης πολιτικῆς προσωπικότητος, ἡ ὁποία μᾶς εἶπεν:

— Ἀπορῶ διατί καταφέρεσθε κατὰ τοῦ ξύλου. Ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀνέκαθεν εἰσθε θιασῶται τοῦ ξυλοφορτώματος. Λησμονεῖτε τὸ «πάταξον μὲν, ἀκουσον δέ;» Ἐπειτα καὶ ἡ θρησκεία σας παραδέχεται τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ δὲ ὑμνογράφοι σας, ὡς ἔμαθον, ἐξυμνοῦν τὸ ξύλον. Ἐν μόνον δύνασθε ν' ἀπαιτῆτε, τὸ νὰ μὴ ξυλοφορτώνεται ὁ ἕνας περισσότερο καὶ ὁ ἄλλος ὀλιγότερον, τὸ ὁποῖον ἀντίκειται εἰς τὴν συνταγματικὴν ἰσότητα, ἀλλὰ νὰ τῆς τρῶνε ὅλοι ἔξ ἴσου.

ΤΗ ΗΜΕΡΑ

Τί γίνεται η ηλεκτροκίνηση; Πότε θα εφαρμοσθή; Είς τους ερωτώντας οι αρμόδιοι απαντούν: **Γιαβάς, γιαβάς.** Φαντασθήτε τί δύνανται έχει το **γιαβάς, γιαβάς,** αφού και ο ηλεκτροκίνητος αποχωρεί εις αυτό. Αλλά και η γρηγορόσυνη δέν φαίνεται πολύ ανωτερομένου, φησίζοντες τα εν της ηλεκτροκίνησης δυστηχήματα. Ουδ' ιδιοκτηται προ πάντων, έργοσυν, απιπράξουν κίση δύναμη και κίση δύναμη κατά της εφαρμογής της ηλεκτροκίνησης, προβλέποντες, ελάττωσιν του πληθυσμού.

Ο ιδιοκτηται, καθά ασφαλώς πληροφορούμεθα, πρόκειται να προβάσιν εις διαδηλώσιν και κατά των αυτοκινήτων, συνεπεία των καθημερινών δυστηχημάτων, των οποίων γίνονται ταυτα παραίτια, διότι και εις ταυτα διαβλεπουν ελάττωσιν του πληθυσμού προς ζημίαν των.

Μεταξύ φίλων: Πώς περνάς με την πενθεράν σου; Μή' ρωτάς, φίλε μου, είχα τας ελπίδας μου εις την χολέραν, αλλά και αυτή βλέπω βραδύνει. Δεν συνεννοείσαι με τον σοφρο κανερός αυτοκινήτου.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝ ΔΕΛΤΑΡΙΟΝ

Αντι μ' ένα πεντόφραγκο γ' αγοράσα λουλούδια, για να τα κρίψης αφηριου μεσ' του τσικιτσι, το κάροσ, δέν εξαμα καλλίτερα, Ελένη, γ' σου πάω με τρία γρόσια, μουσική, και γαλλικά τραγούδια; Με τρία γρόσια μοναχά σου πήρα το τραγούδι. Τι να τους κάμψης τους άνθους, αφού'σαι συ.

Κατά τας διακοπάς. Τα παιδιά παίζει.

Ο διευθυντής της 'Πατρίδος' κ. Κερίσογλους προς τους 'Αβρακώτιους.

Χ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ και **Δ. ΙΩΝΕΣΚΟΥ**
 ΓΑΛΑΤΑ, - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ.
 ΑΛΕΞΙΑΔΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 27 ΚΑΙ 28
 ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΤΟΙ, ΧΑΡΤΗΣ ΔΙΑ ΦΩΤΟΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑΣ.
Ανταλλάσσω Δελτάριον
 εις την 'Ελληνικήν και 'Αγγλικήν
Jean K. Theodossi
FLORINA
 Turquie d'Europe

Είς την επανδιν του σιρατου. Αλήθεια που η άμνηστεια περιλαμβάνεται εις το πρόγραμμα των τελειών. Ίνολλάχ.

Τα μυστήρια των Έλευθέρων Τεκτόνων (Φραμασώνων).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
 Τα μυστήρια των Έλευθέρων Τεκτόνων (Φραμασώνων). - Την εβδομάδα ταύτην κυκλοφορεί εις φυλλάδια δεκαεξασέλιδα, εικονογραφημένα και επί καλού γάρτου, το έργον του διασήμου συγγραφέως Leo Taxil, «Τα μυστήρια των Έλευθέρων Τεκτόνων (Φραμασώνων)», πιστή και επαγωγός μετάφρασις, με σκηνάς, αίτινες συγκινούν, με εικόνας, αίτινες συναρπάζουν. Συνιστάται εις πάντας να το αγοράσουν είναι όντως έργον επίκαιρον σχετικώς με τον θόρυβον, όστις από πινος γίνεται περί το όνομα της Μασωνίας. Αγοράσατε πάντες όσοι έχετε περιέργειαν να εισδύσητε εις τας φρικώδεις σκηνάς της εταιρείας ταύτης.

Μία παριίδα φουτ Μπόλλ. Καλέμ.